

David Pratt

Vámpírok és élő halottak

(2009, <http://davidpratt.info/vampire.htm>)

Fordította: Szabari János, 2012

Tartalom

A folklór és a mitológia.....	1
Vámpír-történetek	7
Tudomány és babona.....	10
Okkult megközelítés.....	13
Vérszívó állatok és szörnyek.....	20
Pszichotikus vámpírok	24
Vámpír szubkultúra	26
Forrásmunkák.....	27

A folklór és a mitológia

A vámpírokat hagyományosan újra életre kelt holttesteknek – az „élő holtaknak” – tekintik, amelyek éjszakánként elhagyják a sírjukat, hogy az élők vérért szívják. Mind az élő, mind az élő holt emberekről és más démoni lényekről szóló mesék, akik az élők vérével vagy húásával vagy életenergiájával táplálkoznak, gyakorlatilag világszerte minden kultúrában megtalálhatók. Egyes kísérteti lények megtámadják, megkínózzák, néha meg is ölik áldozatukat egyéb módon.

A mezopotámiai mitológiában Lamashtu, Anu égisten lánya egy női démon vagy rosszindulatú istennő volt, aki a terhes nőket elvetéltette, elrabolta és megölte a gyerekeket, megitta az emberek vérért és megette húszakat, és általában betegséget és halált hozott. A babiloni mitológia női vámpírszerű démonokat említ, amiket lilunak neveznek, és amik a sötétség óráiban bolyonganak, újszülött csecsemőkre és terhes asszonyokra vadászva, és azokat meggyilkolva. Az egyik ilyen démont – akinek Lilitu volt a neve – később Lilith-ként vett át a zsidó démonológia. A talmudi írásokban Lilith-et gyakran szárnyas démon nőként ábrázolták, éles karmokkal, aki éjszaka jön, főleg azért, hogy ellopja a csecsemőket és magzatokat. A suméroknál az ekimmuj démoni, kísértetszerű lények voltak, akik bebolyongták a földet, és nem tudtak megpihenni. Ki tudták szívni az életet az alvó gyerekekből vagy felnőttekből, és akkor keletkeztek, amikor valaki erőszakos halált halt, vagy nem megfelelő temetési szertartást végeztek el.

Indiában a ráksaszák egyebek mellett alakváltoztató démonok vagy gonosz szellemek, akik gyakran különösen gonosz emberek voltak korábbi inkarnációikban. Általában állati tulajdonságú (pl. karmos és agyaras) emberekként vagy emberi tulajdonságokkal rendelkező állatokként (különösen tigrisekként) jelennek meg. A temetőket járják, holttesteket keltenek életre, és áldozataik húásával és vérével táplálkoznak. A vetala-k vámpírszerű lények, amelyek a temetőket látogatják és holttesteket szereznek meg. A pishacha-k alakváltó, húsevő démonok, néha azt mondják, hogy gonosztevők visszatért szellemei. A legaljasabb, leginkább rosszindulatú típusú lények csoportjának tekintik őket. Néha embereket kerítenek hatalmukba,

különböző betegségeket okoznak, beleértve az elmebajt is. A bhuta-kat rosszindulatú szellemekként írják le, amelyek a temetőket járják, a fában lapulnak meg, holttesteket keltenek életre, és megtévesztik és felfalják az embereket. A preta-król szintén azt mondják, hogy kísértetek vagy gonosz szellemek, akik holttesteket keltenek életre, és a temetőket és más helyeket járnak. A dakini-k női démonok, amelyek vért isznak, és emberi húst esznek, a vérivó Kali istennő kíséretéhez tartoznak.

Egy pishacha élénk képzeletű ábrázolása. (www.evilrestuneasy.com)

A kínai mitológiában a Chiang-shih (vagy Jiangshi) életre kelt holttestek, amelyek élő teremtményeket ölnek meg, hogy magukba szívják életesszenciájukat (a qi-t vagy chi-t). Úgy mondják róluk, hogy ellopják áldozatai „lélegzetét”, az elképzelés, hogy vért szívnek, látszólag a nyugati vámpírtörténetek hatásának tükröződése. Körben sántikálnak a fájdalom és a hullamerevség miatt. Egyesek normális embereknek néznek ki, míg másoknak fűrészkes fogaik, hosszú karmaik és zölden foszforeszkáló fényük van. Letépi áldozataik fejét vagy végtagjait, és megtámadják és megerősöklják az asszonyokat is. Azt mondják, akkor keletkeznek, amikor egy ember alsóbb lelkének (p'ai vagy p'o) nem sikerül elhagynia a halott testet, általában különösen erőszakos halál vagy helytelen elégetés következtében. Egy idő után megszerzik a képességet, hogy repüljenek, és esetleg átváltozzanak farkassá.

A tibetiek szintén hittek abban, hogy a halottak lelkei életre tudnak kelteni holttesteket és elérni, hogy azok felkeljenek és megtámadják az élőket. A khado vagy khadomas női démonok, megfelelnek India dakini-jének. A *Tibeti Halottaskönyv* 58 vérivó istenséget ír le.

A Fülöp-szigeteken a mandurugo egy vonzó lány formáját ölti fel nappal, de éjszaka szárnyakat és hosszú, üreges, kötélszerű nyelvet növeszt, amit arra használ, hogy kiszívja vele a vért alvó áldozataiból. A manananggal egy idősebb, gyönyörű nő, aki képes testéről leválasztani a felsőtestet, hogy belerepülhessen az éjszakába hatalmas denevérszerű szárnyain. Hosszú, szívócsőszerű nyelvét arra használja, hogy kiszívja a magzatot a terhes nőkből. Ugyancsak szeretik megenni a beteg emberek belső szerveit (különösen a szívet és a májat) és nyálkáit.

Malajzia penanggalan-ja hasonlít a manananggal-ra, de csak a fejét választja le, amelyhez továbbra is hozzákapcsolódnak a tüdei, a gyomra és a belei, és általában úgy ábrázolják, hogy agyarái vannak. Szeretnek újszülött csecsemők vagy olyan asszonyok vérével táplálkozni, akik éppen túl vannak a szülésen, és megesszik a méhlepényeket is. Az malájok abban is hittek, hogy egy asszony langsuir-nak nevezett vámpírrá válik, ha halott csecsemőt szül. Ez úgy jelenik meg, mint egy hosszú körmű, lobogó, fekete hajú nő, és lehet, hogy éjszakára vörös szemű, éles csőrű, hosszú karmú bagollyá változik. Egy etetőnyílás van a nyaka hátsó részén, aminek segítségével lassan kiszívja a csecsemők vérért, amíg azok

meghalnak. Úgy hitték, a langsuir ismét emberré válik, ha levágják a körmeit és a haját, és azokat a nyakán levő nyílásba helyezik.

Egy penanggalan. (www.monstropedia.org)

Az ausztráliai bennszülöttek a yara-ma-yha-who-ban hittek, egy alacsony, szőrös teremtményben, ami főleg fügefákon él, és úgy támadja meg áldozatait, hogy rájuk ugrik fentről, és lecsapolja a vérüket szivattyúcső szerű ujjaival és lábujjaival. A bennszülöttek szertartásokat végeztek és egész éjszakára égve tartották a tüzet, amikor valaki meghalt, hogy megakadályozzák a gonosz szellemek belépését a holttestbe, amitől az életre kel, és bajt hoz az élőkre.

Afrika különböző területein is találkozhatunk vámpíri lényekről szóló népmesékkel. Például Nyugat-Afrika ewe népe az adze-ről beszél, egy olyan férfiről vagy nőről, aki képes a szentjánosbogár alakját felvenni, gyerekekre vadászik, kiszívja a vérüket, és hatalmába keríti az embereket. Nyugat-Afrika ashanti-jainál az asasabonsam egy fán élő vámpír, amely az áldozatait kampós lábaival kapja el, és vashalvány fogait használja, hogy megharapja őket a hüvelykujjuknál. Az obayifo pedig egy élő boszorkány, aki el tudja hagyni éjszaka a testét, és meg tudja inni alvó áldozatai vérét.

Mexikóban a tlahuelpuchi egy olyan személy – általában nő –, aki meg tudja változtatni az alakját állati formára, és kiszívja áldozatai – főleg csecsemők – vérét. A karibi térség soucouyant-ja egy öregasszony, aki éjszaka levedli a bőrét, és egy tűzgömb formájában repül az éjszakában áldozatot keresve, hogy éltető vért szívjon belőle. Ha túl sok vért szív, az áldozat meghalhat, vagy maga is soucouyant-tá válhat. Dél-Amerikában a suriname-i asema hasonló módon egy emberi nő nappal, de éjszaka leveti a bőrét, és egy kék fénygömbbé, vagy denevérré, vagy más állattá válik, és felfalja az emberek életenergiáját vagy vérét.

Az ősi görög mitológiában Empusa-t, Hecate istennő lányát egy démon asszonyként írják le, amelynek a feje és a felsőteste egy nőé, az alteste pedig egy kígyóé. Átváltozott egy fiatal nővé, és megrontotta a férfiakat, amikor azok aludtak, majd pedig megitta a vérüket. Egy másik mítosz szerint Héra megölte Lamia-nak, Líbia királynőjének minden sarját, miután felfedezte, hogy Lamia a férjének, Zeusznak a titkos szeretője volt. Lamia bosszút esküdött, és elragadta a fiatal gyerekeket éjszaka az ágyukból, majd kiszívta a vérüket. Egy idő múlva az „empusa” és a „lamia” általános fogalmakká váltak az alakváltoztató boszorkányok és vámpírok leírására, akik felfalják áldozataik húsát és vérét.

A római mitológiában a kísértetek vagy lemurok bűnözők nyughatatlan lelkei, és azoké, akik erőszakos halált haltak, és akik visszatérnek, hogy megrémíssék és gyötörjék az élőket. A strigákat (egyes számban: strix) általában olyan boszorkányokként írják le, amik

átalakulnak gyöngybaglyokká éjszakánként, csecsemőkön és fiatalembereken élősödnek úgy, hogy kiszívják a vérüket és néha megeszik a belső szerveiket.

A XVIII. század elején egy vámpír-hisztéria söpört végig Kelet-Európán, egy ez fennmaradt egy generáción keresztül. A pánik állítólagos vámpírtámadások kitörésével kezdődött Kelet-Poroszországban 1721-ben, és a Habsburg monarchiában 1725-től 1734-ig, amely aztán elterjedt más helyszínekre is. Azt mondták, hogy a vámpírok megtámadták élő rokonaikat, így a feltételezett vámpírok holttesteit gyakran kiásták, és karót vertek azokon keresztül, vagy elégették azokat. Az állami hivatalnokok gyakran részt vettek ezeken az eseményeken. Mária Terézia, Ausztria uralkodója végül kiküldte a személyes orvosát, hogy vizsgálja ki a vámpírvadásokat. Az orvos arra a következtetésre jutott, hogy vámpírok nem léteznek, az uralkodónő pedig kiadott egy törvényt, amely megtiltotta a sírok felnyitását és a testek meggyalázását. Ez jelentette a vámpírjárvány végét.

Lengyelországban és Oroszországban a vámpírokat gyakran upior-nak vagy upyr-nak hívják. Szemben a legtöbb más vámpírral, ezek a támadásaikat déltől éjfélig hajtják végre. Sok orosz vámpírra nem tekintettek úgy, hogy élő halott lenne vagy vért inna. Moldáviában, a vlach-oknál és Erdélyben a vámpírokat általánosságban moroi-nak vagy strigoi-nak (a római „strix”-ből) nevezték. Egyes strigoi élő boszorkányok voltak, akik el tudták hagyni a testüket, és meg tudtak támadni másokat. Mások holttestek voltak, amiket nyugtalan lelkek keltettek életre, akik éjszaka elhagyták a sírjukat, felvették egy állat vagy kísértet alakját, és kiszívták a család, a szomszédság és a haszonállatok vérért, de őket okolták a járványok során történt halálesetekért is. A román vámpírokra azt mondták, hogy az áldozataikat a szív fölött vagy a szemek között harapják meg. A románok hittek a nosferatu-ban is, aki egy vérivó vámpír volt, és szexuális kapcsolatba tudott lépni az élővel. Kelet-Európa más részein a strigoi-típusú teremtményeket „vámpír” vagy „vampyr” néven ismerték, ami valószínűleg az orosz upyr-ból származik. A nyugat-európai országokban végül ez az elnevezés terjedt el, és a „vampyr” (később a „vampire”) az angolban is meghonosodott.

A románok között a mulo olyan halottak szellemei, akik éjszaka a holttestüket a sírban hagyják. Általában birkákat vagy marhákat zsákmányolnak. A balkáni országokban a felnőtt férfi mulo jellemzően folytatja kapcsolatát a feleségével, vagy egy másik asszonyt keres magának. Esetleg felveheti a halott személy alakját, és segíthet a házkörüli teendőknél, vagy lehet láthatatlan is, és megronthatja a kérdéses asszonyt, amivel végül a halálát okozza.

Néhány görög még mindig hisz a halottak vrykolakes-ként (egyenesen: vrykolakas) ismert nyughatatlan szellemeiben, amelyek néha hasonlítanak a vámpírokra. A vrykolakes-ről általában azt gondolják, hogy megkülönböztethetetlenek az élő emberektől, és megpróbálják megtámadni azokat az embereket, akiket még élőként ismertek. Néha összenyomják vagy megfojtják alvó áldozatukat azzal, hogy rájuk ülnek. Azt is mondják róluk, hogy házak ajtajain kopogtatnak, és az ott lakókat nevükön hívják ki. Ha valaki az első hívásra kinyitja az ajtót, akkor néhány nap múlva meghal, és vrykolakas-szá válik.

Európában és máshol is annak a gyanúnak az általános okai, hogy egy személy esetleg vámpírrá vált halála után a következők: a kérdéses személy öngyilkosságot követett el, erőszakos halált halt, megkeresztetlenül vagy bűneit meg nem bánva halt meg, az egyház kiátkozta, hirtelen vagy közvetlenül egy rokona után halt meg, vagy megharapta egy vámpír. Néha az olyan ember esetében, aki burokban (a magzatburok egy darabja rajta volt a fején), fogakkal, farokkal vagy további mellbimbóval született, kockázatosnak tartották, hogy vámpírrá válik, ahogyan azt az embert is, akinek a holttestén vagy üres sírján átugrott egy állat, vagy átrepült felette egy madár. Oroszország déli részén még azokat az emberekről is azt gondolták, hogy vámpírrá válhatnak, akik magukban beszéltek. Romániában így tekintettek a vörös hajú, kék szemű emberekre is. A románok között bárkit vámpírnak hittek, akinek csúnya volt a kinézete, hiányzott egy ujja, vagy olyan nyúlványa volt, ami hasonlított egy állatéra. A görög folklórban a vámpírizmus megjelenhetett egy vallási ünnep

megszentségtelenítések, egy nagy bűntény elkövetések, amikor valaki egyedül halt meg, és amikor olyan birka húsából ettek, amit egy vérfarkas ölt meg.

Ha attól féltek, hogy egy ember esetleg vámpírrá válik a halála után, akkor néha óvintézkedéseket tettek. Ilyenek voltak a holttest szájának és orrának betömése fokhagymával a temetés előtt, a holttest arccal lefelé történő eltemetése, hogy ki ne tudja magát ásni, és tárgyak – mint például sarlók – eltemetése a holttesttel vagy hegyes karók behelyezése a földbe, amelyek átszúrják a holttestet, ha megpróbálna kijönni a sírből. A görögök néha átszúrták a potenciális vámpírok szívét vasszögekkel, amikor a holttestek már a sírban feküdtek. A vlach-oknál egy hosszú szöveget vertek be a holttest koponyájába, és egy vadrózsabokor tövises szárát feltették a testre, és így a szemfedele belegabalyodna, ha megpróbálna felkelni. Angliában szokásos volt egy kőrifa-karót átverni az öngyilkosok mellkasán egészen 1823-ig, amikor kiadtak egy törvényt, ami megtiltotta ezt a gyakorlatot.

Az adott kultúrától függően a vámpírokat olyan dolgokkal lehetett elhárítani, mint fokhagyma, vadrózsa vesszője, feszület, szentelt víz, vagy más szent tárgyak. Egyes kultúrákban egy vámpír vérért használták védelmi eszközként. A kelet-európai folklórban magvakat szórtak a vámpír sírjának tetejére vagy a házon kívül körbe, mivel a vámpírok kényszerrel érezték arra, hogy megszámlálják az összes magot. A magok közé elrejtett tű megszúrta a vámpírt a számlálás közben, így az elejtette a magokat, és előről kellett kezdenie a számlálást. A kínai mítoszok az állítják, hogy ha egy vámpír egy zsár rizsen jön keresztül, akkor meg kell számlálnia az összes rizsszemet.

Annak jelei közé, hogy valaki ténylegesen vámpírrá vált, a következők tartoztak: Miután egy ember meghalt, a rokonai, szomszédjai és a haszonállatok elkezdnek meghalni. Egy sötét alak látogatja meg éjszakánként a korábbi házat, elkezdnek eltűnni tárgyak a korábbi házból. Két vagy három, kb. ujj nagyságú lyukak találhatóak a síron, vagy egy fehér ló, fekete csődör vagy tojó liba nem hajlandó átmenni a sírja felett. A következő lépés az volt, hogy kiásták az érintett ember holttestét. Akkor tekintették vámpírnak, ha felpuffadtak, jól tápláltak látszott az élénkpiros vértől, ha úgy látszott, mintha katalepsziás álomban lenne, ha más testhelyzetben volt, mint amikor eltemették, ha új bőre vagy hosszabb haja és körmei voltak, ha puha végtagjai voltak, és ha alig, vagy egyáltalán nem mutatta a felbomlás jeleit.

Az egyik legáltalánosabb módszer a feltételezett vámpírok elpusztítására az volt, hogy egy fa cöveket (vagy kőriss, vagy galagonya, vagy tölgy) átverték a szívére, néha a száján vagy a gyomrán keresztül. Ha ezzel nem sikerült megállítani a támadásokat, a test elégetése és a hamvak szétszórása elérte a kívánt hatást. Néha a holttest fejét levágták, és a lábai közé vagy a fenekére alá téve temették el, vagy pedig valamilyen más helyen, messze a testtől, teletömve a fejet fokhagymával. További módszerek voltak a test meghintése szentelt vízzel, a szív kivágása és elégetése, a vámpír átlövése ezüst golyóval, a test kitétele a napra, a test felnyitása, és forrásban levő borral történő kimosása. Esetleg egy pap egyházi átkot mondott rá vagy ördögűzést hajtott végre. A XVIII. – XIX. századi Görögországban a halottakat gyakran kiásták haláluk után három évvel, megöntözték borral, miközben egy pap a szentírásokból olvasott fel. Ha azonban a test nem volt eléggé felbomolva, akkor a holttestet vrykolakas-nak minősítették, és annak megfelelően bántak vele.

Az európai folklór vámpírjait gyakran kövéreknek, pirospozsgás megjelenésűeknek, halotti leplükbe öltözötteknek írják le. Ezzel szemben a modern elképzelések vámpírjai inkább soványak, sápadtak és gyakran elbűvölők és arisztokratikusak. Ez a kép 1819-ben született John Polidori *A vámpír* című könyvének kiadásával. Bram Stoker 1897-es regénye, a *Drakula* még nagyobb hatást gyakorolt a vámpír modern képének megformálására.

Christopher Lee, mint Drakula.

Nosferatu (Max Schreck), más néven Orlok gróf, éppen harapni készül.

A vámpírokban való hit a mai napig fennmaradt. 2002 végén – 2003 elején hisztéria söpört végig Malawiban, az afrikai országban állítólagos vámpírtámadások miatt. A tömeg halálra kövezett egy embert, másik négyet pedig megtámadott – beleértve Eric Chiwaya kormányzót is – abban a hitben, hogy a kormány összejátszik a vámpírokkal. A híresztelések akkor kezdődtek, amikor az ország elnöke jóváhagyta, hogy emberi vért gyűjtsenek a nemzetközi segélyszervezetek számára, cserébe a komoly éhínség csillapítására kapott élelmiszeradományért.

2002-ben az Erdélyben lakó Nicolae Mihut arra a következtetésre jutott, hogy elhunyt anyja vámpírrá vált, mivel egy macska ugrott át a koporsóján, az arca és az ajkai pedig nagyon pirosak voltak. Ahhoz, hogy kiszabadítsa a lelkét, egy ezüst tört szúrta a holttest szívébe, ami után eltemették azt. 2004. februárban Martotinu de Sus román faluban Toma Petre több hozzátartozója kiásta a holttestét, mert annak eltemetése után három rokona is megbetegedett. Amikor kinyitották a koporsót, Petre-t oldalán fekvő találták, és vér volt a száján. Ezzel bizonyítottak látták, hogy vámpírrá vált. A rokonok kivették a szívét, elégették azt, a hamvát összekeverték vízzel, majd megitták a keveréket. Ez egy hagyományos helyi szertartás a feltételezett vámpírok elpusztítására. (www.trutv.com).

Vámpír-történetek

Az alábbiakban több „vámpír” történetet mutatunk be, néhányuk nem tartalmaz vérszívást. Lehetetlen megtudni biztosan, hogy e történetek közül mennyi a tény és mennyi lehet a kitalálás.

Egy cipész, aki Breslau-ban, a sziléziai városban élt, elvágta saját torkát 1591-ben. A halála után több ember is beszámolt arról, hogy látta a szellemét az ágya mellett, ezért a hatóságok úgy döntöttek, hogy kiássák a sírjából a hét hónapos holttestet. Azt találták, hogy egészben volt, és egyáltalán nem rothadt, az ujjai rugalmasak, és nem volt büdös a szaga, a seb pedig a torkán nem gennyesedett be. A jobb láb nagy lábujján volt egy mágikus jel, egy rózsza alakú kinövés. A testet hat napig temetetlenül hagyták, de a kísértetek továbbra is megjelentek. Majd eltemették az akasztófa alá, de a kísértetek továbbra is csipkedték és fojtogatták az embereket éjszakánként, rajtuk hagyva testükön az ujjlenyomataikat. Két héttel később a holttestet ismét kiásták, és azt tapasztalták, hogy méretben növekedett. Levágták a fejét, karjait és lábait, a friss kinézetű szívét pedig eltávolították. Ezt követően elégették, a hamvait pedig beleszórták a folyóba. A kísérteteket ez után soha nem látták többé. A halott ember egyik szolgálójáról azt beszélték, hogy hasonló módon járt a halála után. Az ő maradványait is kiásták és elégették, ami után többé nem bántotta a lakosságot. (Wright, 2001, 91-2; www.shroudeater.com)

1672-ben a jelenleg Horvátországban található Kringa városban meghalt egy Jure Grando-nak nevezett ember, és György atya temette el, amikor azonban a pap visszatért az özvegy házába, ott látta Grando-t benn ülni. A pap és a szomszédok elmenekültek. Hamarosan történetek kezdtek keringeni egy sötét alakról, aki az utcákon láttak éjszakánként, időnként megállva egy ház ajtajánál, és halkán bekopogtatva, de soha meg nem várva a választ. Az emberek ez után elkezdtek rejtélyes módon meghalni azokban a házakban, ahová a kísértet bekopogtatott. Grando özvegye arról panaszkodott, hogy a férje szelleme éjszakáról éjszakára meglátogatja, mély álomba meríti, hogy kiszívja a vérét. A legfőbb előljáró vezetésével a szomszédok egy csoportja felnyitotta emberünk sírját, és a testet tökéletesen épnek és romlatlannak találta, a szájával kellemesen mosolygott, az arca pedig rózsapiros volt. A csoport nagy része rémülten szétszaladt. A második látogatáson már egy pap is jelen volt. Amikor elkezdett beszélni a holttesthez, állítólag könnyeket láttak legördülni a vámpír arcán. Megpróbáltak galagonya karókkal átszúrni a testet, de azok minden alkalommal visszapattantak. Amikor valaki beugrott a sírba, és levágta a vámpír fejét, a gonosz szellem hangos sikoltással és a végtagok kicsavarásával távozott. (Wright, 87-9; www.shroudeater.com)

Kringa önkormányzata kirakott egy táblát a faluba vezető út mellé, ami a legendás vámpírra, Jure Grando-ra utal.

1725-ös halála után Peter Plogojowitz, egy paraszt, aki a szerbiai (most Magyarországhoz tartozó) Kisilova faluban élt, éjszakánként több falubeli előtt megjelent, és a torkukat szorongatta. Kilenc ember volt – fiatalok és idősek egyaránt – akik ilyen támadásban részesültek, 24 órán belül meghaltak, látszólag valamilyen betegségben. Az ember özvegye azt mondta, hogy a volt férj meglátogatta, hogy kikövetelje egykori cipőit, és a feleség annyira megrémült, hogy elköltözött egy másik faluba. A gradiska-i császári hivatalnok és egy pap jelenlétében a holttestet kiásták, és azt találták, hogy az mentes mindenféle bántó szagtól, és tökéletesen friss, mintha élne, csak az orrhegye volt egy kicsit száraz és sorvadt. A szakálla és a haja megnőtt, és új körmök váltották fel a régieket, amelyek leestek. A régi bőr alatt, ami szürkének és halottnak látszott, egy új volt, természetes, egészséges színben. A kezek és a lábak teljesen olyanok voltak, mintha egy tökéletesen egészséges emberhez tartoznának. A vámpír szája tele volt friss vérrel, amiről feltételezték, hogy az általa megölt emberekből szívta ki. A hivatalos jelentés beszél „más erkölcstelen jelekről is, amelyeket nagy tisztelem jeléül nem részletezem” – ez kétségtelenül hivatkozás a holttest álló péniszére. Amikor egy cöveket vertek a mellkasába, nagy mennyiségű friss, vörös vér kezdett folyni a sebből, az orrából és a szájából. A parasztok ez után a testet egy farakásra rakták, és hamuvá égették, ami után a faluban befejeződtek a támadások. (Wright, 83-5; Konstantinos, 2002, 43-5; www.shroudeater.com)

Egy szerb katona, Arnold Paole azt állította, hogy egy vámpír támadta meg, amikor Gossowa-ban (török Szerbia) volt. Hogy megszabaduljon a vámpírtól, evett egy kis földet a sírjáról, és bekente magát a vérével a helyi hiedelemnek megfelelően. Paole 1727-ben tért vissza szülőfalujába, a Belgrád közelében levő Meduegna-ba. Egy héttel később, amikor bevallotta a menyasszonyának, hogy egyszer megtámadta őt egy vámpír, leesett egy szénásszekérről, és röviddel ezután meghalt. Röviddel ezután több falusi is arról számolt be, hogy éjszaka Paole megtámadta őket, és négy áldozata meg is halt. Miután már 40 napja halott volt, úgy döntöttek, hogy nyilvánosan kiássák a holttestét. Azt találták, hogy a test romlatlan, a bőre és a körmei leestek, és új nőtt helyettük, és friss vér folyt ki a testnyílásaiból. A falusiak egy fa cöveket vertek át a testen, ami a beszámolók szerint nyöszörgött, miközben vért tört elő belőle. Ez után elégették a testet. Paole soha senkit nem háborgatott többet. A négy áldozatát is kiásták. Mivel azokat is „vámpír körülmények” között találták, velük is ugyanígy jártak el. Sok évvel később egy másik járvány során 16 feltételezett vámpírt ástak ki ugyanabban a temetőben, ezekről is azt mondták, hogy nem bomlottak fel, új bőrük, körmeik és friss vérük volt. (Wright, 95-102; Konstantinos, 39-40)

1738-ban, 3 nappal a halála után egy 62 éves ember a szerbiai Kisilova faluban megjelent éjszaka a fiánál, és kér valamit enni. Miután megvacsorázott, eltűnt. Két nappal később ismét megjelent, és kér valamit enni. A következő nap a fiát halva találták az ágyában. Ugyanezen a napon öt vagy hat falubeli hirtelen megbetegedett, és néhány napon belül egymás után meghaltak. Két hivatalnokot és egy hóhért küldtek kivizsgálni az esetet. Felnyitották mindazok sírját, akik hat héten belül haltak meg, és az öregembert „nyitott szemmel, kitűnő színben, természetesen lélegezve, mindazonáltal halotti mozdulatlanágban” találták, és arra következtettek, hogy vámpír. A hóhér egy cöveket vert a szívébe, majd a holttestet elégették. A fiú és a többi áldozat holttestein nem találtak vámpírságra utaló jeleket. (Wright, 123-5)

Croglin Grange-nél, egy földszintes házban, ami most Cumbra-ban, Angliában van, 1875 nyarán egy fiatal hölgy, Amelia Cranswell az ágyában ülve nézett ki hálószobája ablakán egyik éjjel, amikor két furcsa fénypontot vett észre, amik a fák között csillogtak. Majd rájött, hogy azok egy sötét, emberszerű teremtmény szemei voltak. A teremtmény elkezdett közelíteni a házhoz. Amikor eltűnt a látóköréből, akkor a hálószoba ajtajához szaladt, de ekkor meghallotta a lény kaparászását az ablakon. Undorító barna pofája volt lángoló szemekkel. Betörte az ablakot, és a nő fölé magasodott. Megragadta a haját,

hátrahúzta a fejét és beleharapott a torkába. A nő sikoltozása felriasztotta két bátyját, Edwardot és Michael-t, akik betörték az ajtót, hogy bejussanak hozzá. Húgukat eszméletlenül találták, és vér folyt a torkán és a vállain levő sebekből. Az egyik fivér a fák közé üldözte a teremtményt, de az eltűnt a temető falán túl. A nő Svájcba utazott néhány hónapra, hogy meggyógyuljon. Visszatérése után a teremtmény ismét megpróbált bejutni a hálószobájába az ablakon keresztül, de a fivérek elkergették és lábon lötték. A támadó megint átjutott a temető kerítésén, és eltűnt egy régi kriptában. A következő reggelen a fivérek és több más helyi lakos kinyitotta a kriptát, és azt találták, hogy a benn levő valamennyi koporsó fel van nyitva, és a tartalmuk szét van szórva. Egyetlen érintetlen koporsó volt, és abban megtalálták a vámpírt. Kinézetében összeszáradt, barna és mumifikálódott volt. A lábán azonban ott volt a pisztolylövés nyoma. A vámpírt kivették a koporsóból, és elégették. (Konstantinos, 48-52; Keel, 1979, 29; www.shroudeater.com)

Egy XVIII. századi jelentés szerint egy falusi gulyás kísértete kezdett el megjelenni számos lakos előtt a bajoriai Kodom közelében, és valamennyien meghaltak a következő héten, vagy a rémülettől, vagy valamilyen más okból. Kétségbeesésükben a parasztok kiásták a holttestet, és a földhöz szögezték azt egy hosszú cövekkel. Ugyanazon az éjszakán ismét megjelent, az embereket görcsös rémületbe taszította és többüket megfojtotta. A falu előjárói ezután átadták a testet a hóhérnak, aki elégette azt a mezőn. A holttestről azt mondták, hogy „ördít, mint egy örült, rugdalt és könnyezett, mintha élne”. Amikor átszúrták cövekkel, „fülsértő kiáltásokat hallatott, és nagy csomó vörös vért hányt ki”. A szellemjárás csak azután szűnt meg, hogy a holttest hamuvá vált. (Isis 1:451-2)

H.P. Blavatsky jegyzi fel a következő esetet az oroszországi vámpírizmusra (Isis 1:454-5). A XIX. század elején a csernyigovi tartomány kegyetlen és zsarnoki kormányzója, aki kb. 60 éves volt, beleszeretett egy beosztott hivatalnok lányába. Kényszerítette az apát, hogy adja feleségül hozzá a lányt, még úgy is, hogy egy fiatalember már eljegyezte, akit a lány szeretett. Az öregember megverte a nőt, végül hetekre bezárta a szobájába, és megakadályozta, hogy bárkivel is találkozzon, ha ő nincs jelen. Az öreg végül megbetegedett, és amint közeledett a vég, megeskette a nőt, hogy soha nem megy újra férjhez, és megfenyegette, hogy ha mégis így tesz, akkor vissza fog térni a sírból és meg fogja ölni. Az öreget a folyón túli temetőben temették el.

Később a fiatal özvegy és a korábbi szerelme ismét eljegyezték egymást. Az eljegyzési ünnepség éjszakáján, miután mindenki aludni tért, az elhunyt, rendkívül sápadtnak kinéző férje hirtelen belépett a szobájába, megszidta állhatatlanságáért, megverte és megcsipkedte, fekete és kék foltokat hagyva a nő testén. Hagyott egy vérző szúrt sebet is a nyakán. A következő reggel a folyón átívelő hídon posztoló őr jelentette, hogy éppen éjfél előtt egy fekete hintó hat lóval száguldott át a város felé anélkül, hogy válaszolt volna a felszólítására.

Bár az új kormányzó nem hitte el a történetet, megduplázta az őrseget a hídon.

Ugyanez történt azonban éjszakáról éjszakára. A katonák azt állították, hogy a híd közelében levő állomáshelyükön a vámsorompó magától felemelkedett, és a kísérteties hintó annak ellenére elszáguldott mellettük, hogy megpróbálták megállítani. Ugyanezek az éjszakákon a hintó berobogott a ház udvarára, a szemtanúk pedig, beleértve az özvegy családját és a szolgákat, mély álomba merültek. Minden reggel a fiatal áldozatot zúzódásokkal, összevérezve és ájultan találták, mint ahogyan korábban. A város teljesen meg volt döbbenve. Az orvosok nem tudtak magyarázatot adni az esetre, papok jöttek, hogy az éjszakát imával töltsék, de ahogyan az éjfél közeledett, valamennyien szörnyű bódultságba estek. Végül a tartomány érseke jött el, és személyesen végezte el az ördögűzés szertartását, de a következő reggelre a kormányzó özvegyét minden korábbinál rosszabbul találták. Ekkora már a halál ajtaján kopogtatott.

A kormányzó végül úgy döntött, hogy felállít 50 kozákot a híd mentén. Azon az éjszakán is a kísértet-hintó a szokásos időben közeledett a temető irányából. Amikor a tiszt és

egy pap felszólítást kiáltottak neki, a korábbi kormányzó kidugta a fejét a hintó ablakán és megmondta a nevét és hivatalát. Mindenkit, aki a hídon volt, egy áramütéshez hasonló valami félrelökött, amint a hintó áthaladt.

Az érsek ekkor elhatározta végső megoldásként, hogy az idő által bizonyított eljáráshoz fordul, vagyis kihantolják a holttestet, és a földhöz szögezik azt egy tölgyfa cövekkel, átverve azt a szíven. Ez nagy vallási ceremónia közepette történt meg, a teljes lakosság részvételével. A történet arról szól, hogy a holttestet vérrel jóllakva találták, piros arccal és ajkakkal. Abban a pillanatban, ahogy az elsőt rácsapták a cövekre, nyögések hagyták el a holttestet, és vérsugár spriccelt ki a levegőbe. Az érsek elmondta a szokásos ördögűzést, a holttestet ismét eltemették, és attól kezdve többé nem hallottak a vámpírról.

Blavatsky megjegyzi: „Nem tudjuk megmondani, ezzel az esettel kapcsolatos tényeket mennyire túlozhatta el a hagyomány. De ezt egy szemtanú mesélte el nekünk, és jelenleg is vannak olyan családok Oroszországban, amelynek idősebb tagjai visszaemlékeznek a szörnyű történetre”.

H. S. Olcott feljegyezte (1891) egy hindu asszony történetét, akit állítólag megszállt egy pishacha (démon). Közel egy évig minden reggel gyengén, sápadtan és vérszegényen ébredt. Kétszer is terhes lett, de elvetélt. Végül egy muzulmán mantriki-nél vagy ördögűzőnél keresett segítséget, aki okkult képességei segítségével felfedezte, hogy az ezért felelős lény egy saját vallásához tartozó elhunyt férfi volt. Titokban felnyitotta a gyanúsított sírját, akit közel egy éve temettek el, és a holttestet frissnek és életszerűnek találta. Amikor egy vágást ejtett a kézfején, a sebből friss vér folyt ki. Ezután engesztelő szertartást végzett, mantrákat mondott, és elküldte a kísértetet az áldozatától, vissza a sírjába. Ezt követően az asszony meggyógyult.

1922-ben Pyrgos görög faluban egy depressziós fiatal farmer felakasztotta magát egy fára. Emiatt a görög ortodox egyház kitagadta, és megszeneteletlen földben temették el. A feleség és sok más falubeli úgy hitte, hogy a fiatalember lelke soha nem talál pihenésre, de a pap nem enyhült meg ettől. A kéthónapos gyászidőszak leteltével nyolc falusi arról számolt be, hogy éjszaka az ágyukban valami megrázta és megharapta őket. Arra kényszerültek, hogy ágyban maradjanak, mert annyira legyengültek, ketten pedig meg is haltak. A dolgot nem hozták kapcsolatba az említett öngyilkossággal. Ezt követően azonban a feleség beismerte, hogy a férje visszatért hozzá minden éjszaka, és „vele hált” kora reggelig az egész elmúlt héten. A pap összeszedett néhány embert a faluból, és kihantolták a feltételezett „vrykolakas”-t. Összezsugorodva és megkeményedve találták, mintha egy csontváz lenne csupán vékony, megráncosodott húsréteggel. Elkezdték feldarabolni a holttestet, és amikor felnyitották a lény mellkasát, állítólag egy teljesen megőrződött szívet találtak, amely még mindig vert. A pap szentelt vizet öntött rá, és a szív elkezdett szétolvadni, amíg teljesen folyóssá nem vált. A test darabjait ezután elégették. A két másik meghalt ember holttesteit szintén elégették elővigyázatosságból. Amikor a csoport visszatért a faluba, megtudták, hogy a megbetegedettek sokkal jobban érezték magukat. Később az özvegy életet adott egy gyermeknek, akiről úgy hitte, hogy a vrykolakas az apja, de az megszületése után pár perccel meghalt. Ennek a történetnek az alap elemeit tényeknek tekintették a helyi lakosok az 1970-es évek közepén is. (Konstantinos, 52-7)

Tudomány és babona

Az elképzelés, amely szerint eltemetett emberi holttestek visszatérnek az életbe, elhagyják a sírjukat, majd visszatérnek oda anélkül, hogy a talajt megbolygatnák, természetesen képtelenség. De mi van azzal az állítással, hogy a feltételezett vámpírok holtteste a sírjukból kiásva nem úgy néznek ki, mint egy „normál” holttest? A jelentések szerint a testeik duzzadtak és piroszposzgaságok voltak, gyakran vért láttak szívárogni a szájból

és az orrból, úgy látszott, hogy a hajuk valamennyivel megnőtt és látszólag új körmöt és bőrt növesztettek. A kritikusok azt állítják, hogy amit egykor a vámpírizmus jeleinek tekintettek, az a holttestek felbomlásával járó normális változások eredményei.

Amikor leáll a szív, a vér leülepedik a test azon részén, amely a legközelebb van a földhöz. A bőr legnagyobb része elszürkül, és viaszos kinézetűvé kezd válni, míg a test azon részei, ahová a vér leülepedett, rózsaszínné vagy bíborvörössé válik kb. 10 óra múlva. Ahogyan a test hűlik ki, az izmok elernyednek, később azonban az egész test merevvé válik, amint beáll a hullamerevség (ezt először 1811-ben dokumentálták tudományosan). 1-3 nap múlva a test ismét elernyed, ahogy az izomszálak elkezdenek felbomlani. Ahogyan a baktériumok felszaporodnak a testben, a rothadás nagy sebességgel beindul, és undorító hullaszag jön létre. A száj és az orr megvörösödik a bomlásban levő tüdőktől. Az arc dagadttá válik és elszíntelenedik, a bőrön pedig zöldes és feketés árnyalatú foltok keletkeznek. A belekben levő baktériumok gázokat fejlesztenek, amelyek felfújják a testet normális méretének közel duplájára, és végül a bőrt szinte teljesen megfeketítik. A megnövekedő nyomás a vért és a többi sötét folyadékot kinyomja az orron és a füleken keresztül. A felfújódás a nyelvet és a szemeket kinyomja, az ajkak visszakunkorodnak és felfedik a fogakat és az ínyt, míg a mellek és a nemi szervek groteszk méretűvé duzzadnak. A belső szervek felfeszítődnek, elfolyósodnak és kiszivárognak a test valamennyi nyílásán keresztül. A bőr lehámlik, felfedve az alatta levő új bőrréteget. A haj növekedése leáll, és kihullik. A körmök növekedése szintén befejeződik, gyakran leesnek, friss bőrt hagyva alatta, ami végül megrohad. (Ramsland, 2002, 13-14).

Egy részlegesen felbomlott holttest mosolygó arca. (www.karyom.com)

A szkeptikusok úgy érvelnek, hogy egy exhumált holttest esetében, amikor az ajkai visszagörbülnek, az nézhet ki egy állatias mosolynak. A vörös anyag a száj körül és egy folyadékkal telt koporsó fenyegetőnek látszódhat, különösen, ha az nyúlós vérrel keveredik. Amikor a körmök leesnek, a bőr pedig lehámlik, az előbukkanó dermiszt és a körömágyakat lehet új bőrként és körmökként értelmezni. Mivel a bőr és az íny elveszíti a folyadékot, és összezsugorodik, a hajgyökerek, a körmök és a fogak (még azok a fogak is, amelyek megbújtak az álkapcsokban) feltáruznak, ami keltheti azt a látszatot, hogy a haj, a körmök és a fogak megnöttek. A merevség eltűnése a holttest végtagsaiból azt a benyomást keltheti, hogy visszanyerte a mozgási képességét. A felfújódás azt eredményezi, hogy a holttest kövérnek, jól tápláltnak, pirosposzsgásnak látszódik, egy idő személy pedig fiatalabbnak néz ki. Ha azt okozza, hogy a test változtat a helyzetén a koporsóban, akkor azt tévesen bizonyítéknak tarthatják arra, hogy felkelt és visszafeküdt. A merev, gyakran megnövekedett pénisz tekinthető bizonyítéknak arra, hogy továbbra is fennáll az érdeklődés a szex iránt. Egy megdagadt, bomlásban levő test átszúrása cövekkel eredményezheti nagy mennyiségű vér kibocsátását, míg a kiszökő gázok nyögésszerű hangot adhatnak. A állatok habozása (mint a lóé vagy a libáké), hogy a feltételezett vámpír sírja felett átmenjenek, megmagyarázható egy

sekélyebb sírból kiáradó bűzzel, főleg mivel az állatoknak sokkal finomabb szaglásuk van, mint az embernek.

„Le Vampire”, R. de Moraine metszete, *Les tribunaux secrets* (1864).
(<http://en.wikipedia.org>)

Annak a régi hitnek, hogy egy holttestnek 40 nap után teljesen fel kell bomlania, semmilyen tudományos alapja nincs. Több hónapba vagy akár évekbe telik egy holttest számára, hogy csontvázig lebomoljon. Ráadásul bizonyos talaj- vagy koporsóviszonyok megőrizhetik a testeket az elvárt időhatáron jóval túl is. Vannak olyan holttestek is, amelyek dokumentáltan fennmaradtak évszázadokig a bomlás alig néhány jelével. Építőmunkások kihantoltak egy holttestet a kínai Nanjing városában, ami 500 éves volt, és még mindig ruganyos bőre és rugalmas ízületei voltak. Egy ember, akinek a koporsóját a Kentucky folyó mosta ki az 1927-es árvízben, úgy nézett ki, mint akit akkoriban temettek volna el, de bebizonyosodott, hogy 113 évvel korábban halt meg. Medgar Evers, egy 1963-ban meggyilkolt polgárjogi vezető holttestét három évtizeddel később exhumálták, hogy megvizsgálják a golyó ütötte lyukakat. Amikor az ércoporsót kinyitották, mindenki megdöbbsent, hogy a test úgy nézett ki, mintha csak az előző nap halt volna meg.

1789-ben egy kolostorkápolna altemplomában, Toulouse-ban néhány holttestet találtak tökéletesen egészben és élő emberre hasonlóan, noha közel két évszázada voltak eltemetve. A testek a fal mentén sorakoztak, és még mindig épségben voltak az öltözékeik is, amelyekben eltemették őket. Furcsa módon, amikor a kápolna szemben levő oldalán eltemetett holttesteket megvizsgálták néhány nappal később, azokat szétporladva találták.

A vámpírizmus bizonyítékának tekintett egyéb események közé tartoznak egy feltételezett vámpír családjában vagy a közösségben, ahol élt, történő sorozatos halálesetek. Hogy miért akarná az elhunyt bosszúból elpusztítani korábbi szeretteit, az nem világos. Az egyik elmélet szerint a holttestet démonok, sőt maga az ördög kaparintja meg. A XIX. században a kolera járvány során voltak olyan esetek, hogy embereket élve temettek el a szomszédjaik, arra gyanakodva, hogy vámpírok.

A XVIII. század végén és a XIX. században széles körben hittek a vámpírokban New England egyes részein, különösen Rhode Island-en és Kelet Connecticut-ban. Több példa volt

arra, hogy családok kiásták szeretteiket, és kivágták a szívüket abban a hitben, hogy az elhunyt vámpírrá vált, és ő volt a felelős a családban előforduló betegségért és halálesetért. A tuberkulózis (akkoriban „tüdővésznek” nevezték) halálos betegségéről azt hitték, hogy egy elhunyt családtag éjszakai látogatásainak az eredménye, aki szintén tuberkulózisban halt meg. Ennek tünetei közé tartozott a lesoványodás, az egyre szürkébb bőrszín, vörös arc, és a vér megjelenése a nyálban és az ajkakon.

1896-ban a New York World arról számolt be, hogy a vámpírokban való hit élő és elterjedt volt Rhode Island-en. Newport közelében hat különálló esetet dokumentáltak, amelyek során kihantolták az akkoriban elhunyt személyt, eltávolították a szívét, és elégették azt. Ez általában akkor fordult elő, amikor ugyanazon család több tagja is hasonló pusztító betegségben halt meg. Akkoriban azon a vidéken élő emberek úgy hitték, hogy egy vámpír először a hozzá közelállókat ette, mielőtt áttért volna más emberekre, így úgy tűnt, hogy egy először meghalt és vámpírrá vált családtag az, aki a rokonát elpusztítja. (Ramsland, 17)

Az egyik leghíresebb eset Exeter-ben, Rhode Island-en 1892-ben történt. George Brown felesége meghalt, akit legidősebb lányuk követett. Ezután Edwin, az egyik fiuk betegedett meg, de ő elment otthonról, majd pedig Mercy, a másik lányuk halt meg. Amikor Edwin visszatért, ismét megbetegedett, így George kihantolta a felesége és a lányai testeit. A feleség és az első lány felbomlott, de Mercy teste – amit három hónapja temettek el – friss volt, és az oldalára fordult a koporsóban, a szájából pedig vér csöpögött. Kivágták a szívét, elégették, a hamvakat pedig orvosságban feloldották, és Edwin-nek adták, hogy igya meg. Azonban a fiú is meghalt, Mercy Brown pedig Exeter vámpírjaként vált ismertté.

A tuberkulózishoz hasonlóan a bubópestis tüdőgyulladásos formájával együtt járt a tüdőszövet lebomlása, amit vér megjelenését okozott az ajkakon. A veszettséget is összekapcsolták vámpír folklórral. A veszettséggel fertőzöttek is túlérzékenyek a szagokra és a fényre, hiperszexuálisak, szörnyű szomjúság gyötri őket, nem szeretik magukat látni tükörben, izomgörcseik fogvicsorgatást okozhatnak, véres hab jelenhet meg a szájukon, kegyetlen, agresszív viselkedést vehetnek fel, és harapással tudnak megfertőzni másokat, mert a vírus a nyálon keresztül terjed. Párhuzamokra találhatunk bizonyos területeken a veszettség kitörése és a vámpír mesék népszerűségének megnövekedése között.

Nagyon valószínű, hogy a babonaság és a testi felbomlással és a járványokkal kapcsolatos orvosi tudatlanság segítettek megerősíteni a hitet a vámpírizmusban. A materialista módon gondolkodó emberek választhatják azt, hogy *minden* vámpír mesét teljesen „természeti” jelenségekkel magyaráznak meg, és mindent, ami ilyen módon nem magyarázható meg, túlzásnak és kitalálásnak minősítenek. Ahhoz azonban, hogy letagadjanak bármilyen látomás vagy kísértet támadás előfordulását, el kell utasítaniuk tanúvallomások óriási tömegét korszakokra visszamenőleg (lásd: [Visitors from the twilight zone](#)). Azok számára, akik elfogadják az okkult világ valóságosságát, a lehetséges magyarázatok szélesebb tartománya áll rendelkezésre.

Okkult megközelítés

A teozófiai hagyomány, amely – többé vagy kevésbé eltorzított formában - visszatükröződik minden modern ortodox vallásban, azt tanítja, hogy a fizikai testünk a legkülső tudathordozónk, amelyen keresztül finomabb testek vagy lelkek sorozata tevékenykedik. Felépítésünk belsőbb részeire különböző sorsok várnak a halál után (Lásd: [Our after-death journey](#)).

A fizikai test akkor hal meg, amikor az asztrális testtel való kapcsolata megszakad. Az alsóbb, leginkább ösztönös elme (szanszkritul: manasz) lakhelye egy éterikusabb forma, amit néha állati vagy alsóbb emberi léleknek, vagy a káma-rupának (a „vágytest” szanszkritul) neveznek. A halál után az asztrális test és a káma-rupa elkezd felbomlani a saját síkján olyan

ütemben, ami attól függ, hogy az éppen leélt élet mennyire anyagi vagy másfajta jellegű volt. A fizikai test elhamvasztása lehetővé teszi, hogy az asztrális test gyorsabban bomoljon fel. Ha a testet eltemetik, akkor a körülötte lebegő asztrális test és a káma-rupa is a sírhoz vonódik.

A felsőbb elme az újraszülető lélekben lakozik, ami nem vesz részt ugyanebben a viszonylag gyors felbomlási folyamatban, mint amiben az alsóbb tudathordozók. Megóvja azt a szellemi-isteni Én-ünk. Néha a fizikai test halála után megtörténik egy „második halál”, amikor az újraszülető lélek elválik a káma-rupától, és magasabb szférákba emelkedik, ahol belép egy pihenési, álomszerű állapotba (szanszkritul: devachan), amelyben elképzel minden önzetlen és nemes sugallat beteljesítését, amikre élete során nem talált teljes kifejezési lehetőséget. A második halál után a káma-rupák elkezdenek felbomlani, ez a folyamat bármilyen hosszú lehet, a néhány hónaptól a néhány évszázadig, az előző élet minőségétől függően. Ezek az asztrális holttestek vagy burkok legritkábban rendelkeznek aktív értelemmel, és gyakran összeverik a médiumok ezeket az elhunyt valódi lelkével.

Az élet folyamán az elménk belemerül az asztrális birodalomba. Olyan gondolatokat és vágyakat (amik elementális energiák) vonunk be, amelyek rezonálnak a pillanatnyi elmeállapotunkkal, akár jók, rosszak vagy semlegesek is azok, majd kiküldjük azokat módosított formában. Az elhunytak káma-rupái ugyancsak kifejthetnek negatív hatásokat az élő emberekre, akiket a hibáik és gyengeségeik fogékonyra tesznek ilyen behatásokra. Azon emberek káma-rupái, akik különösen önző és állatias életet éltek – ezeket elementárisoknak nevezünk – jelentik a legnagyobb veszélyt. Míg a legtöbb ember a káma-lokán (a káma-rupák síkján) gyakorlatilag öntudatlanok a halál után, ez azonban nem vonatkozik az elementárisokra is. Azok, akik túlságosan korán haltak meg valamilyen baleset vagy gyilkosság („törvényes” vagy törvénytelen) eredményeként, és azok, akik mesterségesen rövidítették meg az életüket öngyilkosság elkövetésével, megtarthatnak egy bizonyos fokú tudatosságot a halál után is, ha a magasabb értelmi és szellemi életük viszonylag fejletlen volt. Más szavakkal, bizonyos káma-rupák „pszichikus vámpírokká” válhatnak, és az élők élet-, érzelmi-, és gondolati energiáival táplálkozhatnak.

H. P. Blavatsky ezeket a káma-rupákat „vámprir burkokként, az elementárisokként” írja le, „amelyek halál utáni életet élnek élő áldozataik kárára” (BCW 6:170). Azt mondja, hogy a vámpírokkal és az élő halottakkal kapcsolatos babonák, amikor felnagyítják azokat, ezekben a „nyughatatlan, kóborló asztrális lelkekben” (Isis 2:564) való hiten alapulnak. A tébolyodottság eseteiben „a beteg asztrális lény vagy részben megbénult, megzavarodott, és ki van téve az összes bármilyen kóbor szellem befolyásának, vagy pedig végleg eltávozott, és a testet valamilyen, a saját felbomlásához közeli állapotban levő vámpíri entitás szerezte meg, amely kétségbeesetten kapaszkodik a földi síkba, és élvezheti a test érzéki örömeit, rövid létét meghosszabbítva ezzel a fortéllyal”. (Isis 2:589).

Blavatsky elmagyarázza, mi történik a káma-rupával a káma-lokában a második halál után:

Itt annak, ami az ember volt, a fakó másolata elvegetál egy ideig... Megfosztva felsőbb elméjétől, szellemétől és fizikai érzékeitől, ha csak az érzékek nélküli eszközeire hagyják, akkor fokozatosan elhalványul és széteszik. De ha erőszakosan visszarángatják a földi szférába akár a túlélő barátok szenvedélyes vágyaival és csábításaival, akár szabályos halottidéző eljárásokkal – amik közül az egyik legveszedelmesebb a médiumitás –, a „kísértet” uralomra juthat olyan időszakra, amely messze meghaladja teste természetes életének rövid idejét. Ha a káma-rupa egyszer megtanulja az utat vissza az élő emberi testekbe, vámpírrá válik, ami azok életerejével táplálkozik, akik annyira aggódnak a társaságuk miatt. Indiában ezeket az eidolon-okat pisacha-nak nevezik, és nagyon rettegnék tőlük. (Key 340-1; TG 172)

A fogalom egyik értelmében a pisacha-k:

Emberi lények árnyai, elhalványuló maradványai vagy burkai a káma-lokában, amelyek elementárisokká vagy rosszindulatú asztrális lényekké válnak olyan emberek esetében, akik következetesen gonosz életet éltek testet öltésük folyamán. A déli indiai folklórban a pisacha-k kísértetek, démonok, éjszakai rémek és vámpírok – általában nőneműek – akik emberekre vadásznak. (ETG, [Pisachas](#))

A káma-rupákra egy másik szanszkrit fogalom a bhuta. G. de Purucker a következőt írja:

A bhuta ugyanúgy holttest az asztrális birodalomban, mint a fizikai halálkor levett felbomló fizikai test, következésképpen bármilyen típusú érintkezés ezekkel a burkokkal csak gonoszság terméke lehet. Bár a bhuták az asztrális világhoz tartoznak, magnetikusan vonzódnak olyan fizikai helyekhez, amelyek jellegükben hasonlítanak a még mindig bennük levő impulzusok maradványaihoz. Egy alkoholistá bhutája a kocsmákhoz és a boros pincékhez vonzódik, olyan ember bhutája, aki kicsapongó életet élt, a számára szimpatikus helyszínekhez vonzódik, egy jó ember vékony és finom bhutája hasonló módon kevésbé visszataszító és gonosz helyszínekhez vonzódik. Az egész ősi világban, sőt szerte a modern világban is ezektől az eidola-któl, vagyis elhunyt emberek „kísérteteitől” félttek és rettegetek, és bármilyen típusú kapcsolatot következetesen és egyetemesen kerültek velük. (OG 18).

A tibeti elnevezés a „ro-lang” (BCW 6:102-9). Ennek megfelelő latin fogalom a „strigák”. Ezek definíciója a következő:

Rikácsoló baglyok vagy ehhez hasonló éjszakai ragadozó madarak, amiket a klasszikus mitológia használ olyan vámpír fajokra, amik gyermekek vérért szívták. Határozott mitológiai utalás olyan asztrális lényekre, amik többé vagy kevésbé a földhöz ragadtak, és amelyek időnként még fizikai kapcsolatba is tudnak lépni emberi lényekkel, akár fiatalabbakkal, akár idősebbekkel olyankor, amikor azok a negatív dolgokra fogékonyak. (ETG, [Striges](#))

Az „éjjeli rémek” és a „kísértetek” hasonló lényekre utalnak (Isis 1:353), ahogy a szláv „vurdalak” fogalom is (TG 366; BCW 6:170).

Olyan öngyilkosokról és balesetek áldozatairól beszélve, akik „bűnös és érzéki” életet éltek, KH Mester azt mondja, hogy ők az asztrális birodalmakban kóborolnak, amíg el nem jön az idő, amikor természetes halállal meghaltak volna:

Elvágva a földi szenvedélyek teljes áradatától, amik számukra ismerős színhelyekhez kötik őket, olyan lehetőségek csalogatják őket, amelyek helyettesítő közeget biztosítanak kielégülésükhöz. Ezek a pisacha-k, a középkor incubusai és succubusai. Az iszákosság, a falánkság, a bujaság és a kapzsiság démonjai, a rendkívül fondorlatos, gonosz és kegyetlen elementárisok, amelyek undorító bűncselekmények elkövetésére sarkallják áldozataikat, amik szórakoztatják őket. Nemcsak tönkreteszik áldozataikat, hanem ezek a pszichikus vámpírok, amelyek pokoli ösztönzéseik áradata mentén születnek meg, végül, természetes életciklusuk végén... kikerülnek a föld aurájából, és olyan régiókba jutnak, ahol korszakokon keresztül páratlan szenvedések várnak rájuk, amik a teljes felbomlásukkal érnek véget. (ML2 109-10 / MLC 197-8)

Egyes esetekben a káma-rupai vámpírok erős kapcsolatot tartanak fenn annak az eltemetett ember holttestével, akik egykor ők voltak, különösen, ha az érintett nem volt teljesen halott, amikor eltemették. H. P. Blavatsky a következőt írja:

Mindaddig, amíg az asztrális forma teljesen meg nem szabadul a testtől, megvan a hajlama arra, hogy magnetikus vonzás ismét belekényszerítse abba. Néha még csak félúton tart a testből kivezető útján, amikor a testet – ami a halál jeleit mutatja – eltemetik. Ilyen esetekben a megrémült asztrális lélek erőszakosan visszatér a koporsóba, ekkor pedig két dolog egyike történik: vagy a boldogtalan áldozat vonagolni fog a megfulladás haláltusájában, vagy ha nagyon anyagias volt, akkor vámpírrá válik. Elkezdődik a kéttestű élet, ezek a szerencsétlen eltemetett katalépsziások megtartják szörnyű életüket úgy, hogy asztrális testük

élet-vért rabol el élő személyektől. Az éterikus forma oda megy, ahová jólesik neki, és mindaddig, amíg el nem szakítja a láncot, amit a testhez köti, addig szabadon kóborolhat akár láthatóan, akár láthatatlanul, és eheti emberi áldozatait. (Isis 1:449; lásd még: 459)

Az éterikus forma átadja az általa felvett táplálékot a testnek egy összekötő vezetéken keresztül, és ezzel a testet katalepsziás állapotban tartja. Érdeemes megemlíteni, hogy a XIX. század végén a becslések szerint Angliában és Wales-ben az idő előtt eltemetett emberek száma évente valahol 800 és 2700 között volt.

Blavatsky néha a káma-rupai vámpírokat „magnetikus vámpíroknak” nevezi (Isis 1:353), mert vonzódnak a természetükkel összhangban álló személyekhez és helyszínekhez. A második halál után az állati léleknek még mindig van több vagy kevesebb, bizonytalan körvonalú saját tudatossága, a tevékenységei pedig hasonlítanak egy álomkóros emberéhez. Ugyancsak rendelkezik akarat maradvánnyal, többé-kevésbé szunnyadó állapotban. Mivel azonban a magasabb princípiumok elhagyták, ezt az akaratot többé nem irányítja semmilyen erkölcsi szempont és semmilyen más módon nem tud működni, mint hogy követi a vonzódásait. Az alsóbb szenvedélyei, állatias vágyai és anyagias vonzódásai még mindig megvannak, és annak arányában, hogy ezek mennyire fejlesztette, gondozta vagy megerősítette a földi élete folyamán, ugyanebben az arányban fog többé vagy kevésbé erőteljes tevékenységet folytatni a fizikai test halála után. Semmi sem szeret éhezni: minden test, ahogyan minden princípium is erős vonzással és ellenállhatatlan vágyal rendelkezik a létezéséhez szükséges elemek iránt. A bujaság, a falánkság, az irigység, a kapzsiság, a bosszúvágy, az iszákosság, stb. vakon árad azokra a helyekre, ahonnan a vonzást érzi, és ahol kínzó vágya időlegesen kielégülhet. Akár közvetlen módon, mint a vámpírok esetében, amelyek a friss vér kisugárzását szívják magukba, akár közvetetten az által, hogy magnetikus kapcsolatot létesítenek érzékeny személyekkel (médiumpokkal), akiknek a hajlamai megfelelnek a sajátjaiknak.

Ha még mindig megvan egy magnetikus kapcsolat a vámpír (elementáris) és eltemetett fizikai teste között, akkor vissza fog térni a sírhoz. Ha nincs ilyen kapcsolat, akkor más vonzásokat fog követni. Kínzó vágy gyötri egy test után, és ha nem tud emberi testet találni, akkor lehet, hogy egy állat vonzza magához. (BCW 6:210-11)

H. S. Olcott (1891) a következő megjegyzést teszi „a test és a kivetített mása közötti kommunikációs lánchoz vagy fonálhoz”:

Az, hogy létezik ilyen kötelék vagy asztrális áramlat, amely mentén éterizált állapotú táplálék átvihető az egyikről a másikra, valószínűnek, ha nem is bizonyosnak látszik jól ismert adatok alapján. Például médiumi szeánszok sok törzsvendége látott egy „materializált forma” által megivott folyadékot – üveg bort vagy sört, üveg vizet vagy grogot, stb. – ami teljesen eltűnt az üvegből, és átkerült a médium gyomrába, aki egy távolabbi belső szobájában ült. A kivetített formára tintát vagy anilin folyadékokat fröccsentettek, és azt találták később, hogy a médiumot piszkolták össze. (Természetesen csak azokról az esetekről beszélek, amikor a forma és a médium különbözősége világosan bizonyított volt.) A forma szilárd ételt is megevett a tanúk szeme láttára, és az hasonló módon eltűnt.

Olcott megemlíti egy jól bizonyított esetet, amikor egy jógit vagy fakírt Lahore-ban hat hétre eltemettek, majd felélesztettek:

Ezért lehetséges, hogy egy látszólag halott embert eltemethetnek korlátlan időre az élet kioltása nélkül, ha az adott személy egész idő alatt a számádiként ismert emberi hibernáció állapotában van. Ez olyan állapot, amelyben a tüdőknek nincs szüksége levegőre, mivel a légzés fel van függesztve, a szív pedig nem pumpál vért az ereken keresztül, mivel az ember órája megállt. A vámpír teste ezért frissen és rózsásan fekszik a sírban mindaddig, amíg táplálékot tud magához venni, hogy ellensúlyozza a kémiai és finomabb tevékenységek által okozott veszteséget, amik a szövetekben zajlanak, még számádiban is.

A fizikai testben keringő vér megfelel az életenergia áramlatoknak (prána, chi), amely az asztrális testmáiban és a káma-rupában kering (BCW 12:699-700). A vér besűrűsödött prána, míg az idegi folyadékok besűrűsödött pszicho-mentális életfolyadékok (FSO 428, 463). A vér és annak kisugárzásai különleges vonzást gyakorolnak az asztrális világ rosszakarató lényeire (BCW 4:265; ETG, [Blood rites](#)).

A középkorban számos beszámoló születet olyan emberekről, akiket férfi és női – inkubuszoknak és szukkubuszoknak nevezett – „démonok” kerítették hatalmukba és létesítettek velük szexuális kapcsolatot. A kísérteti szexuális zaklatókról szóló jelentések a mai napig születnek (Lásd: [Visitors from the twilight zone](#), 5. fejezet; [UFOs](#), 8. & 9. fejezetek). Bár a szexuális kapcsolatok ilyen lényekkel egyre inkább támadások formáját öltik, néha szándékosan keresik is ennek lehetőségét, például egyes spiritiszta médiumok azzal dicsekednek, hogy „szellemi” férjük vagy feleségük van. A teozófiai tanítások szerint a szukkubuszok és az inkubuszok gyakran különösen kéjsóvár és rosszindulatú természetű testetlen emberek asztrális holttesteit (vagyis elementárisok), amik úgy próbálnak megkapaszkodni az anyagi életbe, hogy az élőket vámpírizálják. Az ilyen „démonok” megtapinthatóvá és láthatóvá tudnak válni úgy, hogy anyagot vonnak magukhoz a környező atmoszférából, az áldozatuk testéből, ha az utóbbi egy médium, vagy bármely más személyből, akiben az alsóbb elemek egy kicsit megtapadnak, néha valamilyen betegség eredményeként. Az éterikus támadókat az áldozat saját erős képzelete és szexuális vágyai vonzhatják be, sőt, legalábbis részben, akár létre is hozhatják azokat. Lehetnek közöttük varázslók vagy fekete mágusok, vagyis olyan emberek, akik okkult képességeket szereztek meg, mint például saját asztrális formáik kivetítését, de ezeket a képességeket gonosz célokra használják (BCW 10:155-7, 12:712-3; ML2 109-10 / MLC 198; Hartmann, 1985, 29, 35, 40, 86-94).

Egy inkubusz festménye (1870). (<http://en.wikipedia.org>)

Magyarázatot fűzve ahhoz a tényhez, hogy egyes médiumi emberek azt hiszik, férfi vagy női „szellemekkel” kötöttek házasságot, Blavatsky a következőt írja:

Az elmebaj és a hallucináció magyarázatai soha nem segítenek, amikor szembesülünk a szellemi-materializációk *tagadhatatlan tényeivel*. Ha vannak „szellemek” képesek teát és bort inni, almát és süteményt enni, megcsókolni és megérinteni a szeánsz-szoba látogatóit, és mindezeket a tényeket olyan jól bizonyították, mint a látogatók létezése, akkor *ugyanezek a szellemek miért ne vállalhatnának házastársi kötelezettségeket is?* (BCW 12:193)

[Az inkubuszok és a szukkubuszok] a középkori démonológia kísértetei, amelyeket a láthatatlan régiókból az emberi szenvedély és bujaság hív elő. Most „szellem feleségnek” és „szellem férjnek” nevezi őket néhány tudatlan spiritiszta és szellemi médium. Ezek a költői elnevezések nem akadályozzák meg, hogy ne azok legyenek, amik: kísértetek, vámpírok és lélek nélküli elementálok, forma nélküli, értelmetlen életközpontok, röviden *tárgyasulatlan*

protoplaszma, amikor magára hagyják, de bizonyos halandók teremtő és beteges képzelete határozott létezésbe és formába hívja őket. Ismerték őket minden vidéken és minden korban, a hinduk pedig tudnak mondani több szörnyű mesét olyan eseményekről, amik fiatal diákok és misztikusok életében történtek a *pisacha*-kkal – ahogyan Indiában nevezik őket. (TG 154)

Az a tény, hogy néhány nyugati „szellem-vezető” és materializált „angyal” „tisztátalan szellem” vagy *pisacha*, olyan dolog, amit Blavatsky több alkalommal is nyomatékosít (BCW 4:138-43). Egy 1883-as írásában megemlíti egy akkori esetet Indiában, ahol „az áldozatot megölte ocsmány szirénje, és egy másikat egy szomszédos országban, ahol egy nagyon tiszteletre méltó hölgyet feláldoztak”. Arra a figyelmeztető következtetésre jut, hogy „a túl közeli kapcsolat ezekkel a materializált ’vezetőknek’ tűnő erkölcsi vámpírokkal szellemi romláshoz, sőt, akár fizikai halálhoz is vezethetnek”. (BCW 4:300).

Blavatsky megjegyzi, hogy sok médium gyenge, passzív, beteges és neurotikus személyiség. Hozzáteszi:

A régi csodatevők és apostolok általában – ha nem is állandóan – jó egészségnek örvendtek, a magnetizmusuk soha nem adódott át bármilyen fizikailag vagy erkölcsileg fertőzött beteg páciensnek, és soha nem vádolták őket vámpírizmussal, ami olyan spiritiszta bélyeg, amit néhány médium-gyógyítóra teljes joggal rásüthető (Isis 1:490-1).

Amikor megkérdezték tőle, hogy a szeánszok résztvevői másnap miért érzik magukat különösen fáradtnak, Blavatsky ezt válaszolta:

Többek között azért, mert a médiumok elnyelik az életerőt a „szellemek” használata számára, és gyakran gonosz vámpír elementárisok jelen. ... A szeánszok – az asztrálisban látható – jeleneti szörnyűek, minthogy ezek a „szellemek” rávetik magukat a résztvevőkre és a médiumokra, mivel pedig nincs olyan szeánsz, ahol ne lenne jelen néhány vagy sok rossz elementáris – félig halott emberi lények – ezeken jelentős vámpíri tevékenység történik. Ezek a dolgok úgy telepednek az emberekre, mint egy felhő vagy nagy polip, és eltűnnek bennük, mintha egy szivacs szívta volna fel őket. (BCW 9:107)

Ez után a következő leírást adja az elementárisok különböző típusairól:

Az elementárisok nem mind gonoszak, de általában elmondható, hogy nem jók. Kétség nem fér ahhoz, hogy ezek burkok. Nos, sok automatikus és látszólag értelmes tevékenységük van, ha olyan erősen anyagias emberek után maradnak meg, akik az élet dolgaihoz ragaszkodva haltak meg. Ha ez ember ellentétes felfogású volt, akkor nem olyan erősek. Van azután egy osztály, amelynek tagjai nem teljesen halottak, mint az öngyilkosok, a balesetben meghaltak és súlyos bűnököt elkövetett emberek. Ezek nagyon erőteljesek. Elementálok lépnek be mindegyikükbe, és így jutnak látszólagos személyiséghez és értelemhez, ami teljesen a burok sajátja. Ezek cselekvésre serkentik a burkot, és ezek segítségével úgy látnak és hallanak, mint a hozzánk hasonló lények. Ebben az esetben a burkok pontosan olyanok, mint egy holdkóros emberi test. A fizikai életük során megszerzett fejlettségi szintet nyilvánítják meg a szokásainkon keresztül. ... A szeánsz bálványozása az, amit a régi Indiában a *preta*-k, *bhut*-ok, *pisacha*-k és *ganharva*-k imádatának nevezték. (BCW 9:107-8)

Nem szabad összekeverni az elementárisokkal, az „elementálok” primitív éterikus entitások, az elemek (föld, víz, levegő, tűz és aether) teremtményei, amiket néha természetöröknek vagy természetszellemeknek hívnak. Különböző alakok minden fajtáját felölthetik, általában az asztrális síkon jelenlevő képeket tükrözik vissza, beleértve az emberi elmékben levőket is (lásd: [Visitors from the twilight zone](#), 10. fejezet).

A legtágabb, okkult értelemben a „vámpír” szó bármilyen emberi vagy nem emberi, fizikai vagy nem fizikai entitásra utal, amely egy másik lény vérével, életenergiájával vagy pszichikus energiájával táplálkozik. A vámpírizmusba beletartozik „az ember vitalitása vagy életesszenciája egy részének átadása egyfajta okkult ozmózis útján az egyik személyről a másikra”.

Ez a folyamat tehető jótékonyá vagy kártékonyá, akár öntudatlanul, akár akaratlagosan. Amikor egy egészséges terapeuta mesmerizál egy beteget azzal a határozott vágygal, hogy segítsen neki és meggyógyítsa, az előbbi által érzett kimerülés arányos az átadott segítséggel: ilyenkor egy *endozmózis* folyamat játszódott le, a gyógyító vitális aurájának egy részéről lemondott a beteg ember javára. Másrészt a vámpírizmus egy vak és mechanikus folyamat, általában úgy zajlik le, hogy vagy az *energianyelőd*, vagy a vámpírizált fél nem ismert. Tudatos vagy öntudatlan *fekete* mágia, az esettől függ. ... Amikor az indíték, amely mozgatja az operátort, önző, vagy ártalmas bármely élőlényre, minden ilyen cselekedetet fekete mágianak minősítünk. (BCW 12:396-7)

A magnetikus vámpírizmus lágy formáját minden nap és minden órában gyakoroljuk, amikor emberek vannak együtt. H. S. Olcott (1891) ezt írja:

Az ember vámpírkodik, amikor kezet fog, amikor közel ül valakihez, amikor egy ágyban alszik valakivel. ... A nagy elmék szeretik a magányt, abból az ösztönös érzésből, hogy ha a tömeg életét élük, akkor le fognak szívódni a tömeg alacsony szintjére. Ez volt az az érzés, ami a jóginak és a hierophantnak azt parancsolta, hogy vonuljon vissza a szentélybe, vagy húzódjon vissza a guptába (a jógi barlangjába) vagy a hegy csúcsára.

Blavatsky megemlíti, hogy az orosz cárnő, Alekszandra Fjodorovna (1798-1860) annyira gyenge volt utolsó éveiben, hogy az orvosai azt javasolták neki, tartson egy erős, egészséges fiatal parasztlányt az ágyában éjszakánként. Ami pedig Frederika Hauffe-t (1801-1829), a prevorst-i látót, egy német misztikust és tisztánlátót illeti:

Többször is kijelentette, hogy az életet az őt körülvevő emberek atmoszférájából és *magnetikus kisugárásaiból* tartja fenn, amik különleges módon felgyorsulnak a jelenlétében. A látó asszony nagyon egyszerűen egy magnetikus *vámpír* volt, aki azoknak az életét vonzotta magához és szívta fel, akik elég erősek voltak ahhoz, hogy életerejüket megosszák *elgőzölögtetett* vér formájában. Ezeket a személyeknek többé vagy kevésbé fájdalmat okozott ez a kieroszakolt vesztesség. (Isis 1:463)

Egy másik eset egy nagyon idős párizsi hölgyről szólt, akit gyakran láttak fiatal nők társaságában (Fortin, 1884). Ők a szolgálatába teljesen egészségesen álltak, de hamarosan gyengeség jeleit mutatták, sőt gyakran meg is haltak. Amikor a szüleik panaszkodtak, őket ajándékokkal vagy pénzzel békítette meg. Az a szóbeszéd kezdett elterjedni, hogy az idős hölgy vámpír volt, és megette a lányokat, hogy meghosszabbítsa a saját életét. Az utolsó szolgálatába állt fiatal nő egy kocsis lánya volt. Amint a fiatal nő egészsége megromlott, az apja feljelentést tett a rendőrségen. Az idős hölgyet megbírságolták és eltiltották attól, hogy társalkodónőt fogadjon valaha is maga mellé. Ez után hamarosan meg is halt.

Dr Franz Hartmann (1889) leír egy esetet, amelyben egy rosszindulatú és kapzsi nagybácsi megakadályozta unokahúgát, Mrs. Rose-t, hogy apja birtokát megörökölje. Egyik ponton olyan elrendezést ajánlott a lánynak, ami szerint ő maradt volna szinte az egész birtok tulajdonosa, de egy kiváló ügyvéd azt tanácsolta a lánynak, hogy ezt ne fogadja el. Ez felbőszítette a nagybácsit, aki megesküdtött, hogy megöli az ügyvédet, ha lehetősége lesz rá. A nagybácsi ezután elköltözött Bécsből Merániába, mivel hosszú ideje a tuberkulózis végső stádiumában volt, és el akarta kerülni a hideg éghajlatot. Elutazása után az ügyvéd egészsége hirtelen hanyatlani kezdett. Gyorsan fogyott és gyengült, különös kimerültségre panaszkodott, majd 1888 decemberében meg is halt. Minden belső szervét tökéletesen normális állapotban találták, így a halálát a kóros lesóványodásnak tulajdonították. Végső napjai során gyakran azt képzelte, hogy a nagybácsira hasonlító idegen molesztálja. Eközben a nagybácsi erőre kapott és csodálatos gyógyuláson ment keresztül. Az ügyvéd halála után azonban a nagybácsi állapota gyorsan leromlott, és hamarosan meg is halt.

Okkult megközelítésből tehát az embereket vámpírizálhatják olyan elhunyt emberek káma-rupái, akik különösen önző és érzéki életet éltek (elementárisok) és gonosz szándékú, élő emberek kivetített asztrális teste. Ezek a mítoszok és a folklór vámpíri „démonai” és

„halhatatlan” vámpírijai. Viszont a valódi vámpírok sokkal inkább élet-, érzelmi, pszichikus és szexuális energiát vesznek fel áldozataikból, mint hogy az anyagi vérüket szívják. Miközben legyengítik áldozataikat, az elementárisok megszállhatják, sőt teljesen hatalmukba keríthetik őket, és felerősíthetnek bennük bármilyen közönséges vagy rosszakaratú impulzust, amivel rendelkeznek. A népmesék alakváltó lényei valószínűleg testi formáik éterikus természetére utalnak, amik néhány esetben láthatóvá és tapinthatóvá válhatnak. Annak a hitnek, hogy azok, akik öngyilkosságot követnek el, vagy korai erőszakos halált haltak, vagy gonosz életet éltek, nagyobb eséllyel válnak „vámpírrá”, semmilyen okkult alapja nincs.

Ahogy Blavatsky elmagyarázza, az eltemetett holttestek kaphatnak vért a hozzá kapcsolódó káma-rupa vámpíri tevékenységén keresztül. Nagyon valószínű azonban, hogy néhány „ártatlan” holttestet gyanúsítottak meg vámpírsággal a testi felbomlás korlátozott megértésének következtében. A járványokat, a vetéléseket és a csecsemőhalálokat is gyakran a vámpíroknak vagy más démoni lényeknek tulajdonították. A modern orvostudomány ezt a tudatlanság számlájára írja, de ez is vak saját számos korlátjára. Kizárólag a betegség fizikai közegeire összpontosít, és nem rendelkezik valódi megértéssel lényünk belső érzelmi és pszichológiai dimenzióiról, valamint a finomabb energiák és erők szerepéről (lásd: [Health and disease](#)). Ráadásul jellemünk, egészségi állapotunk és más élettapasztalatunk végső soron sok testet öltés folyamán történt választásaink gondolataink és cselekedeteink eredménye.

Kétségtelenül igaz, hogy a babonás hiedelmek és félelmek játszották a vámpírlegendákban a legnagyobb szerepet. A materialista gondolkodóknak azonban még nem sikerült felismerni, hogy a hiedelmeinknek – még a téveseknek is – lehetnek paranormális hatásaik, ha azok eléggé erősek. A saját egyéni vagy közös gondolataink és képzeleteink segítenek kialakítani azokat a formákat, amiket elfoglalnak az asztrális világból származó olyan lények, amelyek néha képesek behatolni a fizikai világunkba. Egy erős hit abban, hogy a halottak képesek felkelni, hogy bántás az élők, megnövelheti egy kísértet támadó esélyét, ami az áldozatai által ismert elhunyt személy alakját ölti fel. Az a közhiedelem, hogy egy kiátkozott személy lelke nem talál békére, megnövelheti az elhunytak vagy más lények részéről a paranormális támadások valószínűségét. Egy elég erős hit abban, hogy egyes szent dolgok, mint a feszület vagy a szentelt víz elhárítja a „démoni” támadókat, bizonyos körülmények között pontosan a várt hatást eredményezi. A holttest elégetés megszakítja az összeköttetést a káma-rupával, ami esetleg félig élőként tartja azt vámpíri tevékenységeken keresztül. De még ha a kérdéses holttest nincs is kapcsolatban a vámpíri támadásokkal, egy erős és elterjedt hiedelem, hogy a holttest elégetése véget vet a pszichikai támadásoknak és a járványoknak, elegendő lehet a kívánt hatás eléréséhez. Az emberi elme tényleges természetét és képességeit, valamint az asztrális világot és lakóinak létezését a hivatalos tudomány még nem ismerte és derítette fel.

Vérszívó állatok és szörnyek

Az állati birodalomban bizonyos teremtmények különösen szívesen fogyasztanak vért. Közülük a leginkább ismert a vámpírdenevér.

A vámpírdenevérek, amelyeknek a szárnytávolsága kb. 20 cm, főleg Közép- és Dél-Amerika barlangjaiban élnek. Nagy madarak, marhák, lovak és disznók vérével táplálkoznak. Miután letelepednek egy alvó állat nyakára vagy horpaszára, az orrukban levő hőérzékelőt használják arra, hogy megtalálják a bőr közelében futó vénákat. Ezután apró vágásokat ejtenek borotvaéles metszőfogukkal, gyakran egy villásfogú harapási jelet hagyva. A nyálukban levő kémiai anyagok megakadályozzák, hogy a vér megalvadjon, a bőrt pedig elzsibbasztják, hogy az állat ne ébredjen fel. (A denevér nyálának tanulmányozása vezetett egy rohamok kezelésére szolgáló gyógyszer kifejlesztéséhez.) A denevérek nem *szívják* a vért, hanem barázdált nyelvüket használva fellefetyelik a sebből kifolyó vért. A denevér kolóniák

igazi önzetlenséget gyakorolnak: azok a denevérek, amelyeknek egy adott éjszaka volt táplálékuk, felöklendezik a vért, hogy megetessék azokat a denevéreket, akiknek nem sikerült táplálékot találni, mivel néhány napon belül elpusztulnak, ha nem esznek rendszeresen.

Közönséges vámpírdenevér.

A vámpírdenevérek alkalmanként megtámadják az embereket, de ezek szinte mindig az áldozatuk lábujjait harapják meg, mint a nyakukat vagy az arcukat. Egy vámpírdenevér harapása nem halálos, viszont a vámpírdenevéreknek nagy szerepük van a veszettség átadásában. A vámpírdenevérek csak akkor váltak a vámpírfolklor részévé, amikor a XVI. században felfedezték őket a Dél-Amerikai kontinensen. A halállal kapcsolatba hozott denevér istenek a Közép-Amerikai kultúrákban találhatóak meg, más vallásokban azonban rendkívül ritkák.

14,000 vérszívó rovarfaj létezik, sokan közülük megtámadják az embereket is, és betegségeket terjesztenek. Ezek közé tartoznak a szúnyogok, a kullancsok, a rablólégy, a bolha, a tetű és a poloska. Számos vérszívó piócafaj is létezik. Ezek képesek a vért eltárolni a lassú emésztéshez úgy, hogy antibiotikumot választanak ki az emésztő rendszerükbe, és ezzel megakadályozzák a baktériumok szaporodását és késleltetik a rothadás megindulását.

Vérszívó pióca.

Az orsóhal angolnák, amik 130 cm hosszúra is megnőhetnek, más halak húsára tapadnak rá, és azok vérét szívják. Fogazott szájtölcsérük van, és erős véralvadás-gátlót választanak ki, ami hetekig vagy hónapokig is kitarthat. Akkor válnak le a gazdahalról, amikor megtelepednek, vagy amikor a gazdahal elpusztul. A candiru (fogpiszkáló hal) egy parazita hal, amely nagyobb halak kopolyüregébe úszik be, és ott telepedik le a tüskéi segítségével.

Ezt követően egy lyukat harapdál magának egy fő véredény felé, és néhány perc alatt teletömi magát, néha végzetes következménnyel az áldozatára. Van egy kisebb rokona, ami kb. 25 mm hosszú, és „vámpír” halként ismerik (*Paracanthopoma vampyra*).

Orsóhal.

Vannak vérivó madarak is. Az afrikai piros csőrű nyúvágó állatok vérét issza, amikből ugyanakkor eltávolítja a kullancsokat is, mivel megesszi magukat a vérrel telített kullancsokat is. A Galápagos-szigetek vámpír pintyökéje alkalomadtán megissza a tengeri madarak vérét, miután megvágja a bőrüket éles csőrével.

Számtalan jelentés létezik arról, hogy marhákat, lovakat és kutyákat azonosíthatatlan teremtmények támadják meg, amik utolsó cseppig megisszák a vérüket. Néhány esetben olyan életfontosságú szerveket, mint a szemek, nyelvek, tőgyek, nemi szervek vagy végbelek is eltávolítják, néha sebészi pontossággal (UFOs, 3. fejezet). A felelősséget automatikusan természetes ragadozókra vagy sátánista szertartásokra próbálják hárítani, még akkor is, ha a sérülések vagy az esetek gyakorisági száma ezt nagyon valószínűtlenné teszik. Néhány ember a támadásokat titokzatos lényeknek tulajdonítja, vagyis olyan állatfajoknak, amik a földön élnek, de még nem fedezték fel azokat. Mások az amerikai hadsereget vagy más bolygókról származó „idegenek” kísérletezéseit okolják. Néhány gyilkosság lehet az asztrális világbeli teremtmények tevékenysége, amik bizonyos körülmények között megnyilvánulhatnak a fizikai síkunkon.

A [chupacabra](#)-ról (spanyolul: „kecske-szopó”) azt mondják, hogy háziállatok húsával vagy vérével táplálkozik. A leírások szerint kb. 130 cm magas, rövid, finom, szürke szőrzet fedí foltokkal, és egy tüskesor fut le a gerincén. Sötét, dülledt szeme van, hasított szája, hosszú, ösztövérlába csak három lábujjal, vékony karja és keze és három hosszú, vékony ujj, ami karmokban végződik. Néhány leírásban a chupacabra-nak pikkelyei vannak és/vagy denevérszerű szárnyai. A teremtmény éjszaka vadászik, megtámadja a kecskéket, lovakat, kutyákat és macskákat. Sok esetben két apró lyukról számoltak be az elpusztult állatok nyakán, és az összes vérük le lett csapolva. Emberi halálesetet eddig még soha nem tulajdonítottak chupacabra-nak, viszont vannak beszámolók arról, hogy embereket is fenyegettek.

Chupacabra. (www.itsnature.org)

A chupacabra-t először széles körben Puerto Rico-ból jelentették 1996-ben. Hamarosan érkeztek beszámolók Mexikóból, Közép-Amerikából és Brazíliából. 1996 végére állítólag láttak Spanyolországban, Portugáliában és az USA-ban, Oregon államban is. 2005-ben és 2006-ban beszámoltak arról, hogy chupacabra-kat láttak Oroszországban. Oroszország középső részén 32 pulykát öltek meg és szívták ki a vérüket az utolsó cseppig egyetlen éjszaka alatt. A szomszédos falvakban a jelentések szerint 30 birkának lett ugyanez a végzete.

Állatok és néha emberek megmagyarázhatatlan megtámadásáról szóló több beszámolót az alábbiakban ismertetünk (Fort, 1974, 643-8; Keel, 1979, 28-31). 1810-ben Ennerdale-nél, a Skócia és Anglia közötti határ közelében valami birkákat és teheneket támadott meg, átharapta a nyaki ütőerüket és kiszívta a vérüket, egy éjszaka alatt 8 állatot ölt meg így. A dühös gazdák sikertelenül kutatták végig a területet, de ugyanazon év szeptemberében lelőttek egy kutyát egy gabonátlában, és a gyilkosságokról szóló beszámolók véget értek.

1874 tavaszán valami kb. 30 birkát ölt meg egyetlen éjszaka alatt Cavan-ban, Írországban, vágást ejtve a torkukon, és lecsapolva a vérüket. A húst nem ette meg. A szörny hosszúkás nyomokat hagyott, hasonlót egy kutyáéhoz, de annál nagyobbat és erősebbet. A fenyegetés szétterjedt más közösségekben és országokban is, miközben felfegyverzett férfiak kutatták a vidéket, kóbor kutyákra lövöldözve. 1874 áprilisára a fenevad már Limerick környékén, 100 mérföldre Cavan-tól portyázott, és számos embert megtámadott és megharapott. Több áldozat elmeegógyintézetbe került, mert „az elmebaj furcsa tüneteitől szenvedtek”.

1905-ben birkákat ölt meg egy ragadozó állat Angliában, Badminton közelében. A gyilkolás szörványosan folytatódott, és decemberre összesen 30 birka esett a teremtmény áldozatául Gravesend közelében. Egy rendőr őrmester kijelentette, hogy nem lehetett kutya, mert a kutyák nem szívják ki a birka vérét, miközben a birkák húsát szinte érintetlenül hagynák. Európában nem ismertek a vámpírdenevérek, az utolsó farkast pedig 1712-be ölték meg Írországban. Ahogyan a korábbi esetekben is, a gyilkolászásnak hirtelen vége szakadt, a szörny pedig egyszerűen eltűnt.

1906 márciusában egy ismeretlen teremtmény a windsori kastély körül portyázott birkákat támadva meg. 17 mérfölddel odébb, Guildford közelében 51 birkát öltek le egyetlen éjszaka alatt. 1925 októberében Edale-ben, Derbyshire-ben birkanyájákat pusztított el egy

hatalmas fekete állat, ami cafatokká szaggatta zsákmányát. Ez azonban nem vérszívó volt. A gyilkost soha nem tudták elkapni vagy azonosítani.

Egy Snippy nevű ló megölése Colorado-ban, 1967 szeptemberében széles publicitást kapott. Valami vagy valami szakértő módon elvágta a ló torkát, és gondosan eltávolított minden húst a fejről és a nyakáról. A tulajdonos a gyilkosságot a környéken látott repülő csészealjakkal hozta kapcsolatba. A gyilkosság beleillett állatok megcsonkításának sorozatába az USA-ban, Kanadában és Dél-Amerikában, amikben testrészeket távolítottak el, mint pl. szemeket, füleket, nemi szerveket, végbelet. Nyugat-Virginiában és Ohio-ban, ahol az UFO-k és szörnyek voltak aktívak ugyanebben az időszakban, macskák és kutyák lelték hirtelen és rejtélyes halálukat. 1967 decemberében Ohio-ban egy tehenet vágtak pontosan ketté, mintha egy hatalmas ollót használtak volna. Számos kutyát találtak meg úgy, hogy eltűnt a vérük, a holttesteken pedig nem volt nyoma sérülésnek.

Az állatcsonkítások a mai napig folytatódnak (Perlmutter, 2004). Általában emberi elkövetőkre gyanakodnak, de a tetteseket szinte soha nem kapják el a széleskörű nyomozás ellenére sem.

Pszichotikus vámpírok

Vannak olyan emberek, főleg férfiak, akik attól a kényszertől szenvednek, hogy vért igyanak, amit általában az életet meghosszabbító erőnek tulajdonítanak. Az ilyen emberekről néha azt mondják, hogy Renfield-szindrómában szenvednek, amit hagyományosan klinikai vámpírizmusként ismernek. A Renfield-szindrómát hivatalosan nem ismeri el az Amerikai Pszichiátriai Társaság. A vér utáni vágyakozást „a skizofrénia egyik téveszmés tüneteként” vagy a „hematómának nevezett szexuális perverzió részeként” is besorolják. Az ilyen fogalmak lehetővé teszik, hogy emberek elhelyezhetőek legyenek elegáns kategóriákban, viszont valójában semmit nem magyaráznak meg. Ahhoz, hogy tényleg megértsük, miért viselkednek emberek így, bepillantást kell nyernünk abba, hogy az erősségeik és a gyengeségeik hogyan fejlődtek elmúlt életek hosszú sorában.

A történelem során voltak tébolyodott, könyörtelen alakok, akiknek a vérrel kapcsolatos megszállottsága oda vezette őket, hogy borzalmas erőszakokat és gyilkosságokat követtek el. A továbbiakban bemutatunk néhány ilyen pszichotikus, lelki beteg és kóros „vámprít”.

A magyar grófnő, Báthory Erzsébet, aki 1560-ban született, kb. 650 embert, főleg fiatal nőket kínozott és gyilkolt meg. Egyes beszámolók szerint felvágta áldozatai ereit, és megitta a vérüket. Voltak olyan híresztelések is, hogy fiatal áldozatai vérében fürdött azt remélve, hogy így őrizi meg a fiatalságát. Végül elfogták és bűnösnek nyilvánították, mivel azonban királyi leszármazott volt, arra ítélték, hogy magányosan bezárták a kastélya egyik kis szobájába, ahol néhány év múlva meghalt. (Ramsland, 2002, 103-4; Keel, 1979, 36)

Báthory Erzsébet portréja.

Az 1920-as években Peter Kürten, a „düsseldorfi rém” számos támadást, nemi erőszakot és 13 gyilkosságot követett el késsel és fejszével, több áldozata vérének megitta, mert ezt szexuálisan izgatónak tartotta. Egyszer olyan sok vért ivott, hogy megbetegedett tőle. 1931-ben kivégezték kilencszeres gyilkosság miatt. (Ramsland, 142-4)

1918 elején Fritz Haarmann és egy Hans Grans nevű prostituált kb. 50 ember ejtett csapdába és gyilkolt meg. Grans a sóvár fiatal embereket otthonába csalogatta, étellel és alkohollal kínálta őket. Ez után Haarmann közöszült velük, és eközben átharapta a torkukat, amíg végül a fejük jóformán levált a testükről. Amint megízlelte a vérüket, orgazmust ért el. Ezt követően levágta a húst a testükről, egy részét elfogyasztotta, a maradékot pedig eladta. A csontokat, koponyákat és a maradék részeket bedobta egy csatornába. Saját kérésére 1924-ben nyilvánosan lefejezték. (Ramsland, 149-50; Konstantinos, 2002, 77-8)

Miután 1943-ban kiengedték a börtönből a betörésért elítélt angol John Haigh-t, megölt és megitta a vérének egy Donald McSwann nevű áldozatnak, majd a holttestét kénsavban feloldotta. A következő öt évben ugyanezt tette McSwann szüleivel és három másik egyénnel is. A büntetetei miatt 1949-ben felakasztották. (Konstantinos, 79-80)

Teozófiai szempontból a halálbüntetés óriási hiba. A fizikai test meggyilkolása nem csak elveszi a lehetőséget az érintett személytől, hogy megváltozzon, hanem lehetővé teszi a káma-rupának annak minden vágyakozásával, szenvedélyével és gonosz ösztönzéseivel, hogy a fizikai testtől szabadon kóboroljon, és mérgező hatást váltson ki az arra érzékeny egyéneknél.

Az 1960-as években egy auto-vámpírista esetet is dokumentáltak. Egy kamasz fiú felszúrta a nyaki verőerét, és a kispriccelő vért úgy irányította, hogy azt a szájával el tudta kapni és meginni, és ez neki orgazmusos szexuális izgalmat váltott ki. (Ramsland, 106-7)

James Riva-t elbűvölték a vámpírok 13 éves kora óta. Elkezdett állatokat leölni, még lovat is, és meginni a vérüket. Orrba vágta az egyik barátját, és megpróbált megszúrni egy másikat, hogy vért szerezzen tőlük, és idegeneket is megtámadott. Amikor elmondta egy pszichiáternek, hogy hangokat hall, hogy figyeljen a vámpírokra, akkor az paranoid skizofréniát állapított meg nála. Számos kórházi kezelés után, amelyek során más páciensektől kapott vért, megpróbált újra együtt élni a családjával, de azok szörnyen félték tőle, így elköltözött a nagymamájához. Azt állítva, hogy egy vámpír hangját hallja, 1980 tavaszán négy lövést adott le a nagymamára. Utána megpróbált vért inni a sebekből, hogy megkapja az örök életet, mielőtt a holttestet elégette volna. Azt állította, hogy tettét önvédelemből követte el, mert a nagymama az ő vérének szívtá, amikor ő éppen aludt. Azt hitte, hogy mindenki vámpír, és neki csinálnia kell valamit, hogy ő is olyan legyen, mint mindenki más. (Ramsland, 113-15)

2002-ben Wales-ben egy 17 éves művészeti egyetemistát, Matthew Hardman-t életfogytiglani börtönre ítélték a 90 éves szomszédja kegyetlen meggyilkolásáért. 22-szer szúrta meg az özvegyasszonyt, majd két sárgaréz piszkavasat helyezett a lábai alá kereszt formájában, valamint gyertyatartókat a teste mellé és a kandalló párkányára. Ez után felvágta a mellkasát, kivágta a szívét, becsomagolta azt újságpapírba, majd beletette egy serpenyőbe a teste mellett. Ezt követően kifolyatta a vérét a lábából a serpenyőbe, és megitta azt, így remélve, hogy halhatatlanná válik. Azt mondták róla, hogy a vámpírizmus és a halhatatlanság rögeszméje gyötörte. Hardman ítélethirdetésekor a bíró ezt mondta: „Hogy miért kellett önnek, egyébként kellemes és egyébként jól szituált fiatalembernek így cselekednie, azt nehéz felfogni”. (Perlmutter, 2004; <http://news.bbc.co.uk>)

Matthew Hardman.

2005 márciusában a 29 éves Diana Semenuha-t letartóztatták Ogyesszában, Ukrajnában, miután a rendőrség rájött, hogy utcagyerekeket felcsalt a lakásába, alkoholt adott nekik inni és ragasztót szippantani, majd fecskendővel leszívta a vérüket, és megitta azt egy ezüst serlegből. Amikor egy gyerek túlságosan legyengült, visszaküldte az utcákra. Azt hitte, hogy ez az eljárás meg tudja gyógyítani az izomsorvadását, amitől szenvedett. Viszont boszorkánysággal is jellemezte önmagát, tanította a boszorkányságot másoknak, és megengedte a tanulóinak, hogy az ő véréből igyanak, és árulta a gyermekek vérének, amiket nem használt fel fekete mágias praktikáiban. A rendőrség a lakásában ütött rajta, és hét gyereket szabadított ki, de azok ismét felszívódtak az utcákon, megnehezítve ezzel a bíróság elé állítását. (www.trutv.com)

Vámpír szubkultúra

A mostani évtizedekben egy viruló vámpír szubkultúra fejlődött ki világszerte, különösen Európában és Észak-Európában. A modern vámpírok találkozhatnak klubokban vagy boszorkánybarlangokban, drogokat próbálnak ki, vért csereberélnek, titkos szexuális rítusokra szoknak rá, gyakran szado-mazochisták. A vámpíri életstílus a népszerű fantazi és horror filmekben terjesztett vámpírképen alapul. A magukat vámpíroknak vallók feketébe öltöznek, fekete vagy vérvörös rúzszt használnak, műagyardat és színes kontaktlencséket hordanak, koporsókban alszanak, kerülnek a napfényt, a lakásukat pedig komor, viktoriánus stílusban rendezik be. Egyesek menőnek érzik, ha a Drakulához vagy Lestathoz hasonló kitalált vámpírokat másolják, míg mások ösztönös vágyat éreznek vér ivására, és ezt még erotikusnak is találhatják. Bizonyos embereket az vonz a vámpír világhoz, hogy egyfajta engedélyként látják azt az erőszakra.

Az önmagukat vámpírnak tartókkal kapcsolatos felmérés azt találta, hogy óriási többségük kaukázusi, és sokkal több nő van közöttük, mint férfi. Egyharmaduk vámpíri életstílust alakított ki magának. A legtöbben titokban tartották, hogy vámpírok, és bevallották, hogy vámpírfogakat hordanak és vért isznak. Néhányan hosszabb életre számítanak, mint a

nem vámpírok. Háromnegyedük kijelentette, hogy gyerekként erőszakot követtek el rajtuk. (Ramsland, 2002, 191-2).

A vér hányingert, hányást eredményez, ha túl sokat fogyasztanak belőle. Az állítólagos vámpírok csak kicsi mennyiséget fogyasztanak, és gyakran a „donor” és a „vámpr” közötti kapcsolat alapján. Ezt megvédi mindkét oldalt a büntetőpertől, ha bármi rosszul sülné el: ebben komoly higiénias kockázat is van, beleértve a vérrel terjedő betegségek átadását. A harapást egyre inkább helytelenítik, mivel valószínűleg fertőzést és szövetsérülést okoz, és erős vérzéshez vezethet. Általánosabb módszer a szike, finom borotvapenge vagy fecskendő használata. Általában éppen csak néhány cseppet, maximum egy teáskanálnyit vesznek le. Egyes emberek a saját vérüket fogyasztják. Néhány magát vámpír ragadozónak valló kijelenti, hogy ő állatokat öl, és azok vérét issza meg.

A vérszomjas (vérivó) vámpírizmuson kívül néhány állítólagos vámpír azt állítja, hogy rászokott a pszichikus vámpírizmusra. Egyesek megpróbálják elszívni az életenergiát másokból vizualizáció és koncentráció segítségével, míg mások azt állítják, hogy képesek kivetíteni az asztrális testüket az alvó áldozatok megkereséséhez. Néhány tisztánlátó, aki tanúja volt ilyen tevékenységnek, azt mondja, hogy a vámpír asztrális formája akár több méter hosszú indákat vagy csápokokat növeszt, hogy azzal szívja el áldozatai asztrális testéből az energiát (Konstantinos, 2002, 148). Ami a szándékos pszichikus vámpírokat illeti, ők nem az önámításra, hanem a fekete mágiára szoknak rá. Ahogyan korábban is említettük, az öntudatlan pszichikus vámpírizmus mindennapos jelenség, de a másokon való élősködés és életenergiájuk szándékos elrablása teljességgel megbocsáthatatlan. Egyes írók úgy terjesztik ki a „vámprizmus” fogalmát, hogy az lefedje a mások kiszipolyozásának, megerősokolásának és törvénytelen irányításának minden formáját, amely során egy személy vagy csoport egy másik rovására válik erősebbé.

Nem szabad elfelejteni, hogy a halál utáni utazásunk minden különböző szakaszát földi életünk gondolatainak és cselekedeteinek minősége határozza meg. Minden kívánság mások bántására, minden barátságtalan gondolat és önző cselekedet beszennyezi és durvábbá teszi elménket és testeinket, késlelteti áthaladásunkat a káma-lokán, és negatív hatással lesz eljövendő földi életeinkre. Más szavakkal, bármilyen erőszak más emberrel szemben végső soron visszaüt a támadóra. Az ősi bölcsesség hagyománya kristálytisztá azzal kapcsolatban, hogy hogyan kell élnünk az életünket. Az aranyszabály mindig is az volt, hogy szeressük egymást, támogassuk és segítsük egymást kedves szavakkal, gondolatokkal és cselekedetekkel. Ennek az útnak a kitartó követése fokozatosan finomítja alsóbb természetünket, és lehetővé teszi, hogy nemesebb, spirituálisabb tulajdonságaink egyre inkább bevilágítsák földi életünket.

Egy tiszta, emberbaráti, a testvéri szereteten alapuló élet élése a legmegbízhatóbb mód arra, hogy megvédjük magunkat mindenféle rossztól és gonosztól. H. P. Blavatsky az okkult tudományok tanulmányozóinak azt tanácsolja, hogy egész természetüket tisztítsák meg, és emeljék fel. Azt mondja, ha így teszünk, akkor „a vámpíroktól, inkubuszoktól és szukkubuszoktól háborítatlanul alhatunk. Egy ilyen alvó láthatatlan formája körül a halhatatlan szellem isteni erőt áraszt ki, ami megvédi a gonosz közelítésétől, mintha az egy kristályfal lenne”. (Isis 1:460).

Forrásmunkák

Rövidítések:

BCW [H.P. Blavatsky Collected Writings](#), Wheaton, IL: Theosophical Publishing House (TPH), 1950-91

ETG G. de Purucker (főszerkesztő), [Encyclopedic Theosophical Glossary](#), Pasadena, CA: Theosophical University Press (TUP), 1999

- FSO G. de Purucker, [*Fountain-Source of Occultism*](#), TUP, 1974
- Isis H.P. Blavatsky, [*Isis Unveiled*](#), TUP, 1972 (1877)
- Key H.P. Blavatsky, [*The Key to Theosophy*](#), TUP, 1972 (1889)
- ML2 A.T. Barker (szerk.), [*The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*](#), TUP, 2. kiadás, 1975
- MLC *The Mahatma Letters to A.P. Sinnett*, TPH, időrendbe szerk., 1993
- OG G. de Purucker, [*Occult Glossary*](#), TUP, 2. kiadás 1996
- TG H.P. Blavatsky, *The Theosophical Glossary*, Los Angeles, CA: Theosophy Company, 1973 (1892)

John Dowson: *A Classical Dictionary of Hindu Mythology and Religion, Geography, History, and Literature*, London: Routledge & Kegan Paul, 12. kiadás, 1972

Charles Fort: *The Complete Books of Charles Fort*, New York: Dover, 1974

Dr Fortin: „Living vampires and the vampirism of the grave in our social institutions”, *The Theosophist*, March 1884, 148-9; April 1884, 158-60

Tom Harris: [*How vampires work*](http://science.howstuffworks.com/vampire.htm), <http://science.howstuffworks.com/vampire.htm>

Franz Hartmann: *The Life of Paracelsus and the Substance of his Teachings*, San Diego, CA: Wizards Bookshelf, 1985 (1887)

Franz Hartmann: „A modern case of vampirism”, *Lucifer*, v. 4, May 1989, 17-18

John A. Keel: *Strange Creatures from Time and Space*, London: Sphere, 1979

Konstantinos: *Vampires: The occult truth*, St. Paul, MN: Llewellyn Publications, 2002

[*Monstropedia*](http://www.monstropedia.org), www.monstropedia.org

H.S. Olcott: „[*The vampire*](#)”, *The Theosophist*, v. 12, April 1891, 385-93, www.theosophical.org

Dawn Perlmutter: „[*The forensics of sacrifice: a symbolic analysis of ritualistic crime*](#)”, *Anthropoetics*, v. 9, 2003/2004, www.anthropoetics.ucla.edu/archive/ap0902.pdf

Katherine Ramsland: *The Science of Vampires*, New York: Berkley Boulevard Books, 2002

Wikipedia, [*Vampire folklore by region*](#), http://en.wikipedia.org/wiki/Vampire_folklore_by_region

Dudley Wright: *Vampires and Vampirism: Legends from around the world*, Maple Shade, NJ: Lethe, 2001 (1924)